INTROSPECTIV

John P. Strelecky

CAFENEAUA de la CAPĂTUL LUMII

John P. Strelecky

CAFENEAUA de la CAPĂTUL LUMII

Traducere din limba engleză de
FABIANA FLORESCU

Pentru Xin, sufletul meu pereche în tot ceea ce fac

Pentru Sophia, datorită căreia inima mea zâmbește

Și pentru Casey, Mike și Anne

PREFAȚĂ

Uneori, când te aștepți cel mai puțin și când poate ai cea mai mare nevoie, te regăsești într-un loc nou, întâlnești oameni noi și înveți lucruri noi. Asta mi s-a întâmplat mie într-o noapte, pe când rătăceam pe un drum întunecat și singuratic. Privind retrospectiv, situația mea de atunci reprezenta în mod simbolic viața mea la acea vreme. Exact așa cum eram pierdut pe drum, eram pierdut și în viață – fără să știu încotro mă îndreptam sau de ce mergeam în acea direcție.

Îmi luasem o săptămână liberă de la muncă. Scopul meu era să mă detașez de tot ceea ce era asociat cu munca. Problema nu era că slujba mea ar fi fost îngrozitoare. Sigur, avea aspectele ei frustrante. Însă mai mult decât orice cântărea faptul că în majoritatea zilelor mă trezeam întrebându-mă dacă viața nu ar fi trebuit să însemne mai mult decât să petrec zece sau douăsprezece ore pe zi lucrând într-un cubicul.

În timpul liceului m-am pregătit pentru facultate, în facultate m-am pregătit pentru lumea profesională. De atunci mi-am petrecut timpul avansând pe scara ierarhică în cadrul companiei la care lucram. Acum mă întrebam dacă oamenii care m-au călăuzit pe acele cărări nu făceau cumva nimic altceva decât să-mi repete ceea ce le spuseseră și lor cândva alții.

Nu au fost propriu-zis niște sfaturi proaste, dar nici unele care să-ți aducă o împlinire deosebită. Aveam sentimentul că am fost ocupat să-mi dau la schimb viața pentru bani, și nu-mi părea a fi o afacere chiar atât de bună. Acea stare de confuzie reprezenta stadiul în care mă aflam din punct de vedere mental atunci când am dat de *Cafeneaua de la capătul lumii.*

În momentul în care le-am spus și altora această poveste, ei au folosit termeni precum „mistic” sau „ca în zona crepusculară”. Ultima expresie este o referință la un vechi serial de televiziune în care oamenii se trezeau în locuri care la o primă vedere păreau normale, dar nu întotdeauna se și dovedeau a fi așa. Uneori, pentru o secundă, mă surprindeam întrebându-mă dacă experiența mea este reală. Când se întâmplă asta, mă duc la biroul de acasă, scot meniul pe care mi l-a dăruit Casey și citesc ce scrie pe el. Asta îmi amintește cât de real a fost totul.

Nu am încercat niciodată să refac traseul și să regăsesc acea cafenea. O mică parte din mine vrea să creadă că, oricât de reală ar fi fost acea seară, chiar dacă m-aș putea reîntoarce în exact același punct în care am găsit inițial cafeneaua, ea nu ar mai fi acolo – că singurul

motiv pentru care am găsit-o a fost că, în acel moment, în acea noapte, aveam nevoie să o găsesc și că pentru acel unic motiv ea a și existat.

Poate că într-o bună zi voi încerca să mă întorc. Sau poate că într-o noapte mă voi trezi din nou pur și simplu în fața ei. Apoi voi putea intra și le voi spune lui Casey, lui Mike și lui Anne, dacă este și ea acolo, cum acea noapte petrecută la cafenea mi-a schimbat viața. Cum întrebările pe care mi le-au adresat au dat naștere unor gânduri și descoperiri ce depășesc tot ceea ce mi-am imaginat până la acel moment.

Cine știe. Poate că noaptea aceea o voi petrece vorbind cu altcineva care, ca și mine, s-a pierdut și a rătăcit până a ajuns la *Cafeneaua de la capătul lumii.*

Sau poate că doar voi scrie o carte despre experiența mea și prin asta îmi voi aduce contribuția la ceea ce înseamnă, de fapt, această cafenea.

1

Avansam încet pe autostradă, într-un ritm care făcea mersul pe jos să pară o cursă nebunească de mașini. După o oră în care ne-am târât centimetru cu centimetru, traficul s-a blocat complet. Am apăsat cu putere butonul de căutare automată a posturilor de radio, în încercarea de a găsi orice semn de viață inteligentă. Zadarnic însă.

După ce au trecut douăzeci de minute fără ca cineva să se fi mișcat din loc, oamenii au început să iasă din mașini. Asta nu rezolva propriu-zis nimic, atât doar că acum fiecare dintre noi putea să se plângă cuiva din afara propriului automobil, ceea ce constituia o schimbare plăcută de ritm.

Șoferul dubei din fața mea tot repeta că avea să i se anuleze rezervarea dacă nu ajungea la hotel până la ora șase. Femeia aflată în decapotabila din stânga mea era la telefon, plângându-se cuiva de ineficacitățile infrastructurii rutiere. În spatele meu era un autocar plin cu jucători din liga mică de baseball, care își scoteau din minți însoțitoarea. Aproape c-o auzeam gândind că este ultima oară când se mai oferă voluntară pentru ceva. În esență, eu eram doar o verigă neînsemnată dintr-un lung lanț al nemulțumirilor.

Într-un final, după alte douăzeci și cinci de minute fără vreun semn că aveam să ne mai urnim vreodată din loc, și-a făcut apariția o mașină de poliție, traversând porțiunea de iarbă care separa cele două sensuri de mers ale autostrăzii. La fiecare treizeci de metri mașina se oprea, pesemne pentru a-i informa pe oameni despre ceea ce se întâmplă.

„Spre binele acelui polițist”, mă gândeam eu, „sper că sunt echipați pentru o revoltă”.

Ne așteptam toți rândul, cu o nerăbdare înverșunată. Atunci când polițistul a ajuns în sfârșit și în dreptul nostru, ne-a spus că o cisternă cu materiale potențial toxice s-a răsturnat la aproximativ opt kilometri în fața noastră. Drumul a fost complet închis. El ne-a explicat că opțiunile noastre erau fie să ne întoarcem și să urmăm o rută alternativă – deși, practic, nu prea erau alte variante –, fie să așteptăm ca drumul să fie curățat. Ceea ce avea să dureze, probabil, încă o oră.

M-am uitat cum polițistul se îndrepta spre următorul grup de șoferi inconsolabili. Atunci când tipul cu duba și-a exprimat iarăși îngrijorările legate de rezervarea lui de la ora șase, am decis că răbdarea mea a luat sfârșit.

— Parcă mereu mi se întâmplă lucruri de genul ăsta atunci când încerc să evadez și eu pentru o vreme, am mormăit în barbă.

Le-am explicat noilor mei prieteni, care îmi erau prieteni cam la fel ca cei din copilărie, pe criteriul proximității, că frustrarea mea a atins cote maxime și că mă duceam să încerc altă rută. După încă un ultim comentariu legat de rezervarea lui de la șase, șoferul dubei mi-a făcut loc și am traversat scuarul, pornind într-o nouă direcție.

2

Înainte să plec în excursie, îmi listasem de pe internet indicațiile rutiere. La acel moment, părea un gest foarte inteligent. „Nu am nevoie de hartă”, mă gândeam eu. „Tot ce trebuie să fac este să urmez aceste indicații simple și clare.”

Cum acestea erau acum inutile, mi-am deschis telefonul și aplicația GPS pe care acesta o oferea. Dar pe ecran îmi apărea întruna același mesaj: „Sistem indisponibil”. Mi-era dor de atlasul rutier pe care obișnuiam să-l iau cu mine în toate excursiile cu mașina.

Mergând spre sud, știind în același timp că eu trebuia să conduc spre nord, frustrarea mea creștea. Cei zece kilometri fără nici o ieșire s-au făcut douăzeci, treizeci și apoi patruzeci.

„Și atunci când voi găsi o ieșire, nu prea va mai conta, din moment ce nu am nici cea mai vagă idee despre cum ar trebui să ajung acolo unde am de mers”, mi-am zis cu voce tare, demonstrând încă o dată că starea mea mentală se degrada tot mai mult.

Într-un final, la kilometrul patruzeci și cinci, a apărut o ieșire.

„Nu se poate”, mi-am spus, în timp ce viram spre capătul ieșirii de pe autostradă. „Sunt probabil în singurul loc din lume în care nu există o benzinărie, un fast-food sau orice altceva la o intersecție pe autostradă.” M-am uitat în stânga mea. Nu era nimic, iar pe dreapta priveliștea era la fel de goală.

„Păi atunci”, mi-am spus, „pare că nu prea contează în ce direcție merg.”

Am luat-o la dreapta, reținând că mergeam acum spre vest, pentru ca la următoarea intersecție care îmi va ieși în cale să fac iar dreapta. În felul acesta, cel puțin aveam să mă îndrept din nou spre nord. Drumul avea două benzi: una care mă ducea încă și mai departe față de locul de unde venisem și cealaltă care mă ducea înapoi. Habar n-aveam pe care dintre ele trebuia să o urmez. Erau puține mașini. Semne de civilizație, încă și mai puține. Mai vedeam din când în când

câte o casă, câte o fermă, și, în rest, nimic altceva decât păduri și pășuni.

O oră mai târziu deja mă rătăcisem efectiv. Singurele intersecții de care am dat erau foarte mici și marcate cu acel tip de indicatoare care îți spun imediat că ai dat de bucluc. Când de șaizeci și cinci de kilometri nu ai mai văzut nici țipenie de om și când drumul pe care te afli are o denumire care începe cu termenul „veche", ca de pildă „Vechea autostradă 65", situația începe să-ți pară destul de sinistră.

La următoarea intersecție, care nu era propriu-zis mai mare decât cele pe lângă care trecusem deja, am făcut dreapta. A fost un gest de disperare. Cel puțin aș fi urmărit direcția dată de busolă, chiar dacă habar nu aveam unde mă aflam. Spre disperarea mea, și acest drum era tot unul „vechi".

Era aproape ora opt seara și soarele apunea. Pe măsură ce se lăsa seara, sentimentul meu de frustrare creștea.

„Trebuia să fi rămas pe autostrada principală", mi-am spus eu furios. „Eram atât de supărat că o să pierd încă o oră, iar acum am pierdut deja două și nu am nici cea mai vagă idee unde naiba mă aflu."

Am dat un pumn în capotă, de parcă mașina ar fi avut vreo vină în situația de față sau de parcă asta ar fi ajutat cu ceva.

Încă cincisprezece, douăzeci și cinci, treizeci de kilometri parcurși, și tot nu se zărea nimic. Acum rămăsesem cu mai puțin de jumătate de rezervor de benzină. Din câte îmi dădeam seama, să fac cale-întoarsă nu mai era o opțiune. Cu benzina rămasă nu puteam să mă întorc de unde plecasem, asta presupunând că aș fi nimerit locul. Chiar dacă mi-aș fi dat seama cum să ajung înapoi, tot drumul nu dădusem oricum de nici o benzinărie.

Singura mea variantă era să mă încăpățânez să merg înainte și să sper că voi găsi într-un final un loc în care să pot face plinul și să iau ceva de mâncare. Nivelul meu de frustrare continua să meargă în sensul opus acului de la indicatorul de benzină.

Plecasem în călătorie tocmai ca să scap de frustrări. Acasă aveam parte de ele din belșug, din pricina slujbei, a facturilor și, într-o anumită măsură, a vieții mele în general. Nu mai aveam nevoie de așa ceva și aici. Se presupunea că aceasta era șansa mea de a mă relaxa și de „a-mi reîncărca bateriile".

„Ce expresie ciudată", mi-am spus. „Să-mi reîncarc bateriile." „Consumă, reîncarcă, consumă, reîncarcă… cum ne poate duce asta într-o direcție pozitivă?"

Soarele se prăvălise acum cu totul dincolo de linia copacilor, iar apusul punea treptat stăpânire pe regiunea aceea campestră. Dârele roz și portocalii care brăzdau norii reflectau ultima zvâcnire a zilei, cu toate că eu, unul, nu mă prea uitam la cer, concentrându-mă la drum

și la situația mea care se înrăutățea de la un minut la altul. Nici aici nu vedeai picior de om.

Mi-am coborât iar privirea la indicatorul de benzină.

— Mai puțin de un sfert de rezervor și tot scade, am spus cu voce tare.

Ultima oară când am dormit în mașină a fost atunci când mă întorceam de la facultate. Dar asta fusese cu mulți ani în urmă și nu plănuisem tocmai să retrăiesc evenimentul. Din păcate, părea din ce în ce mai probabil să se întâmple.

„Voi avea nevoie de somn”, mă gândeam eu, „ca să mă întremez și să merg după ajutor odată ce mașina va rămâne fără benzină.”

3

De abia atunci când acul indicatorului de benzină începea să alunece sub linia roșie, am văzut lumina. Cuprins de ridicolul situației mele, virasem la stânga într-o intersecție, cu câtiva kilometri în urmă. Nu exista nici un indiciu că, prin acea mișcare, șansele mele de a găsi pe cineva s-ar fi îmbunătățit, dar am făcut-o oricum. Faptul că cel puțin nu era un „drum vechi”, ca celelalte, îmi servise drept justificare la momentul respectiv.

— Un act de disperare care, din câte se pare, ar putea să dea roade, mi-am spus cu voce tare.

Pe măsură ce mă apropiam de lumină, mi-am dat seama că era un felinar stradal. Un singur felinar alb, strălucind puternic într-o localitate atât de izolată, la dracu’-n praznic.

— Dă, Doamne, să fie ceva acolo, am repetat eu ca pe o mantră, în timp ce am condus jumătate de kilometru spre felinar.

În mod sigur, era ceva acolo.

Când am ajuns, am tras pe dreapta, într-o parcare micuță, înțesată de noroi și pietriș. Spre uimirea mea, în față se afla o clădire mică, albă și dreptunghiulară, cu o firmă luminoasă de un albastru-deschis, pe care scria: *Cafeneaua de la capătul lumii.* La fel de surprinzătoare erau și celelalte trei mașini din parcare. „Nu știu de unde or fi venit, dar sigur nu din același loc ca și mine”, m-am gândit, din moment ce nu văzusem pe nimeni pe drum cel puțin în ultima oră. „Ceea ce ar putea fi de bine. Să sperăm că știu ei cum se poate scăpa din locul ăsta uitat de lume.”

M-am dat jos din mașină și mi-am întins brațele deasupra capului de câteva ori pentru a mă mai dezmorți. M-am îndreptat apoi spre

intrare. Cerul era negru, dacă nu puneai la socoteală semiluna și puzderia de stele. Când am deschis ușa cafenelei, niște clopoței mici atașați de mânerul interior mi-au anunțat sosirea.

Spre surprinderea mea, m-a năpădit pe loc un val de arome apetisante. Nu realizasem până atunci cât de înfometat eram. Nu mi-am dat seama exact a ce mirosea, dar plănuiam deja să comand trei porții, indiferent ce-ar fi fost.

4

În interior, cafeneaua avea aerul unei cantine de pe vremuri. Taburetele înalte de bar, capitonate cu pluș roșu, se înșiruiau în fața unei tejghele albe, lungi și subțiri. Sub fereastra din față era un rând de separeuri roșii, cu o masă între fiecare secțiune. Pe fiecare masă se găsea un recipient de sticlă plin cu zahăr, o carafă mică cu ceea ce am presupus a fi lapte pentru cafea și o solniță și o piperniță în set.

O casă de marcat veche stătea pe un stand lângă ușă și chiar lângă aceasta se afla un cuier din lemn. Cafeneaua avea o atmosferă intimă. Era genul de local în care puteai să stai multă vreme la taclale cu prietenii. Din nefericire, eu nu-l adusesem pe nici unul dintre ei cu mine.

O chelneriță se oprise din vorbit cu un cuplu dintr-un separeu mai îndepărtat. Mi-a zâmbit și a spus:

— E liber, „parchează” unde vrei.

M-am străduit cât am putut să-mi calmez nervii încă aprinși după toată agitația din ultimele patru ore și am încercat să-i întorc zâmbetul. Am ales apoi un separeu situat lângă ușă. Strecurându-mă pe bancheta din vinil roșu, mi-am dat seama cât de nou arăta. Am privit în jur și am fost surprins să văd cât de nou părea totul.

„Proprietarul trebuie să fi anticipat o dezvoltare urbană de proporții”, mă gândeam, „pentru a construi o cafenea nouă tocmai aici, la mama naibii.”

Un „Bună” mi-a întrerupt gândurile profunde despre prețurile mici ale proprietăților și oportunitățile pentru dezvoltatorii imobiliari. Era chelnerița.

— Numele meu este Casey. Cum merge?

— Bună, Casey. Eu sunt John și sunt nițel cam pierdut.

— Da, clar, John, a răspuns ea cu un zâmbet poznaș.

Din felul în care a spus-o, nu-mi puteam da seama dacă era clar că mă cheamă John sau că sunt pierdut.

— Ce faci prin părțile astea, John? m-a întrebat.

— Ei bine, îmi vedeam de drum și am dat de un blocaj. Când am încercat să găsesc o rută ocolitoare, am sfârșit prin a mă rătăci. Și între timp aproape am rămas fără benzină și nu mai am mult și cred că o să mor de foame.

Când mi-am terminat litania plină de frustrare, Casey a afișat același zâmbet poznaș.

— Uite cum facem, a spus ea, sunt sigură că putem să te ajutăm să nu mori de foame. Cât despre restul, mai vedem.

A luat un meniu din suportul aflat în dreptul ușii și mi l-a înmânat. Nu știu dacă din cauza luminii sau a oboselii provocate de orele lungi de șofat, dar puteam să jur că literele de pe coperta meniului au dispărut în neant și au reapărut în momentul în care mi l-a înmânat. „Trebuie să fiu foarte obosit”, m-am gândit în timp ce așezam meniul pe masă. Casey a scos din buzunar un carnețel mic în care-și nota comenzile.

— Ce-ar fi să-ți aduc ceva de băut în timp ce te uiți pe meniu, a spus ea.

Am comandat un pahar de apă cu lămâie și ea a plecat să mi-l aducă.

Ziua asta părea să fie nesfârșită. Mai întâi, un drum de ore întregi până în mijlocul pustietății, apoi o cafenea la capătul lumii, și acum o chelneriță cu un zâmbet poznaș. Am ridicat meniul de pe masă și am început să citesc ce scria pe copertă.

„Bun venit la *Cafeneaua de la capătul lumii”,* stătea scris, în partea de sus. Iar dedesubt, cu litere mici, negre: „Înainte să comandați, vă rugăm să vă consultați cu personalul nostru privind ceea ce ar putea însemna timpul petrecut de dumneavoastră aici”.

„Sper că înseamnă să primesc ceva bun de mâncare”, mi-am zis în sinea mea în timp ce deschideam meniul.

În interior, meniul conținea sortimentele obișnuite de mâncare servite în cafenele. Preparatele pentru micul dejun erau trecute în stânga sus; sendvișurile erau în stânga jos; aperitivele și salatele erau în dreapta sus, iar felurile principale, imediat sub acestea. Surpriza a venit atunci când am întors meniul. Pe coperta spate erau trei întrebări, sub titlul: *Lucruri la care să te gândești în timp ce aștepți:*

De ce ești aici?

Îți este teamă de moarte?

Ești un om împlinit?

„Nu e chiar ca și cum ai răsfoi o gazetă sportivă”, mi-am spus în gând. Eram pe cale să recitesc cele trei întrebări, când Casey s-a întors cu apa mea.

— E totul în regulă? a întrebat.

Am întors meniul pe față și am făcut semn spre numele cafenelei.

— Ce înseamnă?

— Oh, toată lumea pare să aibă propria interpretare, mi-a răspuns ea. Ca idee, cei mai mulți dintre noi, cei de aici, îi spunem pe scurt *Cafeneaua din capăt.* Zi-mi, cu ce pot să te servesc?

Nu eram pregătit să comand. Aproape că-mi venea să-mi iau geaca și să plec, dar nu eram gata să comand încă. Cu siguranță era ceva diferit la locul ăsta, și nu neapărat în sensul bun al cuvântului.

— Scuze, Casey, o să am nevoie de puțin mai mult timp.

— Este în regulă, a răspuns. Nu te grăbi, mai trec eu în câteva minute, să văd ce faci. Și, John, a spus ea cu zâmbetul pe buze, nu-ți face griji. Ești pe mâini bune aici.

5

Am privit cum Casey se îndrepta spre cuplul așezat în separeul din celălalt capăt al cafenelei. Când a ajuns în dreptul lor, cei trei au început să vorbească. Oricare ar fi fost subiectul despre care discutau, trebuie să fi fost unul bun, pentru că toți trei zâmbeau și râdeau.

„Poate locul ăsta nu este chiar așa de rău”, m-am gândit. „Poate ar trebui să iau și eu ce-au comandat ei, indiferent ce ar fi.”

Mi-am îndreptat din nou atenția asupra meniului. „Oricum n-am de ales”, m-am gândit. „Sunt aproape fără benzină, pare că nu mai există alt loc unde să poți mânca, pe o rază de trei sute douăzeci de kilometri și chit că locul ăsta are un aer cam bizar, deocamdată nu s-a întâmplat nimic prea neobișnuit.”

Gândul acesta mi-a mai temperat îngrijorările. Când Casey s-a dus la bucătărie și apoi s-a întors, trecând pe lângă separeul meu cu două felii de plăcintă cu căpșune și rubarbă, grijile mi s-au risipit cu totul. Ador plăcinta cu căpșune și rubarbă, și au trecut ani buni de când nu am mai mâncat. M-am gândit că, dacă ei pregătesc aici așa ceva, poate este un fel de semn că ar trebui să rămân prin zonă o vreme. Lăsând întrebările ciudate la o parte, lucrurile din meniu arătau bine. M-am decis asupra unui platou pentru micul dejun, cu toate că micul dejun trecuse de mult. Casey încă vorbea cu cei doi clienți, așa că, decizia fiind luată, am întors meniul pe verso.

De ce ești aici?

Părea o întrebare stranie pentru a o adresa unui client, la restaurant. Nu ar trebui să știi de ce cineva se află în restaurantul tău? Nu ar trebui ca oamenii care mănâncă la restaurant să știe de ce sunt aici? Nu eram sigur că înțelegeam întrebarea.

De ce ești aici?

Întoarcerea lui Casey mi-a spulberat șirul gândurilor.

— Te-ai mai gândit? m-a întrebat.

Eram pe cale să răspund că da, însă atunci mi-am amintit de mesajul de pe coperta meniului, care recomanda să te consulți cu personalul înainte de a comanda.

— Așa cred, am zis, arătând apoi spre mesaj. Ce trebuie să te întreb, mai exact?

— Oh, păi… a răspuns și a zâmbit din nou.

Începeam chiar să mă simt bine când zâmbea așa.

— De-a lungul anilor am observat că oamenii par să se simtă diferit după ce petrec ceva timp aici, a spus ea. Așa că acum încercăm să-i integrăm în întreaga experiență *de la capătul lumii.* Le împărtășim puțin din lucrurile la care s-ar putea aștepta, în caz că nu sunt chiar pregătiți pentru ceea ce au crezut inițial că pot gestiona.

În acel moment eram complet confuz. Vorbea despre mâncare, despre cafenea în sine sau despre cu totul altceva?

— Dacă vrei, a spus ea, pot să-ți duc comanda la bucătar și să-i cer părerea despre ce ar fi mai potrivit.

— Sigur, am răspuns, simțindu-mă încă și mai confuz. Așa cred. O să iau platoul de mic dejun. Știu că a trecut de mult ora, dar e în regulă, pot comanda asta?

— Asta vrei? m-a întrebat.

— Da.

— Atunci sunt sigură că nu va fi nici o problemă. Până la urmă suntem mai aproape de micul dejun de mâine decât de prânzul de azi.

M-am uitat la ceas. Era zece și jumătate seara.

— E un fel interesant de a vedea lucrurile, am zis.

Casey a zâmbit.

— Uneori ajută să privești lucrurile dintr-o perspectivă diferită.

Mi-a notat comanda și s-a întors. Am privit-o în timp ce se îndrepta spre bucătărie și apoi am observat că a lăsat meniul pe masă.

6

De abia când Casey s-a apropiat de fereastra pe unde se preluau comenzile, am observat pentru prima dată că era un om în bucătărie. Într-o mână avea o lingură de lemn pentru servit și părea evident că el este omul responsabil cu gătitul. Când Casey a ajuns la fereastră, i-a spus ceva. S-a uitat la mine și a văzut că priveam spre el. Atunci a

zâmbit și mi-a făcut cu mâna.

I-am făcut și eu cu mâna, simțindu-mă ușor ridicol. Nu am obiceiul să le fac cu mâna bucătarilor din localuri. Casey și bărbatul au vorbit pentru câteva minute, apoi a pus bilețelul cu comanda în suportul special și s-a întors la masa mea. Bărbatul a întors suportul până când bilețelul a ajuns în fața lui, l-a citit rapid, apoi l-a luat cu el în bucătărie.

Am întors iarăși meniul pe partea cealaltă. În timp ce reciteam prima întrebare – „De ce ești aici?” – Casey s-a întors și s-a așezat pe banchetă, în fața mea.

— Acela e Mike, a spus. El deține locul ăsta și prepară toate comenzile. A spus că va veni să te întâlnească atunci când va avea ocazia. L-am întrebat despre comanda ta și a spus că va fi foarte multă mâncare, dar că e sigur că o să te descurci.

— Asta da servire!

Ea a zâmbit.

— Așa cred. Revenind la asta, spuse ea, arătând spre coperta meniului, acolo unde se afla recomandarea de a întreba personalul. Se referă la întrebarea de pe spatele meniului, pe care o tot recitești.

Nu eram sigur cum a știut că tot reciteam întrebarea, dar nu am răspuns.

— Vezi tu, a zis, una e să te uiți la întrebare. Alta e să o schimbi.

— Ce vrei să spui?

— Întrebarea sună simplu, ca și când nu ar avea nici un impact, a răspuns, dar dacă modifici doar câteva litere din ea, se schimbă lucrurile.

M-am uitat la ea, confuz.

— Se schimbă lucrurile? Ce lucruri? Nu o să mai pot să mănânc aici sau va trebui să comand altceva?

— Nu, a spus, devenind brusc mai serioasă, schimbări mai mari.

Cu siguranță nu înțelegeam unde voia să ajungă, dar era limpede că nu glumea.

— Nu sunt sigur că înțeleg.

Casey a arătat din nou spre meniu.

— Dacă schimbi întrebarea în așa fel încât să nu mai fie adresată altcuiva, ci ție însuți, nu vei mai fi aceeași persoană.

Am rămas împietrit. Să nu mai fiu aceeași persoană? Dintr-odată am avut senzația că sunt pe marginea unei prăpăstii imense. Și nu eram sigur dacă ea încerca să-mi explice că un pas înainte îmi va aduce moartea imediată sau fericirea eternă.

— Cam așa ceva, a spus ea și a zâmbit, dar nu e chiar așa de drastic.

Înainte de a apuca să o întreb cum de știa la ce mă gândeam, a continuat:

— Lasă-mă să-ți arăt fără să fii nevoit să faci pasul. Citește prima întrebare din meniu, dar citește-o cu detașare, așa cum ai arunca o privire către un indicator rutier pe lângă care treci.

Am aruncat o privire rapidă asupra meniului. Spre surprinderea mea, întrebarea nu mai era: „De ce ești aici?” Acum citeam: „De ce sunt aici?”

Când am terminat de citit, întrebarea s-a schimbat înapoi în „De ce ești aici?”.

— Ce s-a întâmplat? am spus surprins. Tocmai s-a schimbat meniul? Cum ai făcut asta?

— John, nu sunt sigură că ești gata să afli răspunsul la întrebarea asta.

— Ce vrei să spui? Cum ai făcut-o, cum ai făcut ca meniul să se schimbe?

Eram cu totul în ceață vizavi de ceea ce se petrecea acolo și nu eram deloc sigur că voiam să rămân prin preajmă ca să aflu. Casey mi-a captat din nou atenția cu o întrebare.

— John, ai văzut în ce s-a schimbat textul de pe meniu?

— Sigur, spunea un lucru când l-am citit pentru prima oară și apoi s-a schimbat în ceea ce este acum. De ce? Și cum s-a întâmplat?

Casey a întors meniul cu fața și a arătat spre partea de jos, unde era scris mesajul: „înainte de a comanda...”.

— Uite cum stau lucrurile, John, a început ea. Întrebarea pe care ai văzut-o, cea care era diferită...

— „De ce sunt aici?”, am întrerupt-o eu.

— Da, aceea. Nu e o întrebare care să fie tratată cu ușurință. Să te uiți la ea e un lucru. Dar când nu te mai uiți pur și simplu și începi s-o privești, ca mai apoi chiar să te întrebi cu adevărat, lumea ta se schimbă. Știu că asta sună drastic și de aceea punem mesajul pe coperta meniului.

7

Eram uimit de absurdul situației mele. Mă aflam într-o cafenea, în toiul nopții, ascultând discuții despre mesaje puse pe prima copertă a meniurilor pentru a ajuta clienții să-și *schimbe viețile.*

Nu era chiar un început tipic de vacanță. Habar n-aveam atunci că acesta era doar începutul a ceea ce îmi rezerva seara cu pricina.

Casey s-a uitat la mine.

— Vezi tu, John, odată ce îți pui cu adevărat întrebarea pe care ai

văzut-o, căutarea răspunsului va deveni parte din ființa ta. Când te vei trezi dimineața, va fi primul lucru la care te vei gândi și îți va trece constant prin minte în timpul zilei. Chit că nu-ți vei aminti, te vei gândi la asta chiar și în timp ce dormi. E ca un fel de poartă. Odată ce o deschizi, e foarte greu s-o mai închizi la loc.

Începeam să realizez că întrebarea „De ce ești aici?" din meniu căpătase un înțeles mult mai profund decât prima oară când am citit-o. Din felul în care Casey vorbea, era clar că nu întreba doar de ce cineva se află în cafenea.

— Corect, a spus Casey, întrerupându-mi șirul gândurilor, nu e vorba de cafenea. Întrebarea e cu adevărat de ce o persoană *există.*

M-am lăsat pe spate și m-am uitat în jur, simțindu-mă împietrit. „Ce fel de loc este acesta?" mă întrebam.

Am încercat să-mi adun gândurile.

— Ascultă, Casey, eu am venit aici doar pentru niște mâncare. Toate lucrurile astea despre care vorbești sună foarte straniu. Adică, dacă tot ce spui despre nu știu ce porți și lucruri care îți apar constant în minte în fiecare zi este adevărat, nu înțeleg de ce cineva s-ar întreba vreodată așa ceva. Eu nu m-am întrebat niciodată și sunt în regulă.

Casey a pus meniul pe masă.

— Oare? a replicat ea. Chiar ești în regulă?

Rostise cuvintele *în regulă* pe un ton ușor batjocoritor, ca și când m-ar fi tachinat prietenește, ca să mă provoace să definesc ce înțelegeam eu prin asta.

— Mulți oameni sunt în regulă. Dar alții caută ceva mult mai satisfăcător de atât, ceva mai măreț.

— Așa că vin la *Cafeneaua de la capătul lumii?,* am întrebat sarcastic.

— Unii da, a zis ea, pe un ton calm și blând. Tu de asta ești aici?

Am fost luat pe neașteptate. Nu știam cum să-i răspund la întrebare. Nu eram sigur ce făceam acolo. Nici măcar nu eram sigur că știam ce era acel loc.

Dacă aș fi fost complet sincer cu mine însumi, m-aș fi văzut nevoit să recunosc că de ani buni mă întrebam dacă nu există mai mult în viață în afară de ceea ce știam deja. Nu pentru că viața ar fi fost rea. Cu siguranță că era frustrantă uneori, în special în ultima vreme, dar aveam un loc de muncă rezonabil și prieteni buni. Viața mea *era* în regulă, ba chiar era o viață frumoasă. Totuși, undeva în mintea mea se cuibărise un sentiment pe care nu prea reușeam să mi-l explic.

— Acel sentiment este ceea ce-i inspiră pe oameni să-și pună întrebarea pe care ai văzut-o, a spus Casey.

Eram șocat. Nu doar pentru că ea părea să-mi citească din nou gândurile, deși chiar și asta era destul de tulburător. Eram însă șocat

să constat că ar putea avea dreptate. Am tras adânc aer în piept. Mă simțeam de parcă aș fi fost din nou pe marginea acelei prăpăstii. Am făcut un mic pas înainte.

— Casey, poți să-mi spui mai multe despre întrebare?

Ea a dat aprobator din cap.

— După cum am spus mai devreme, întrebându-te, deschizi un fel de poartă. Mintea unei persoane, sufletul, sau oricum ai vedea-o, va vrea să caute răspunsul. Întrebarea va domina existența persoanei respective până când va găsi răspunsul.

— Vrei să spui că odată ce cineva se întreabă „De ce sunt aici?”, nu va mai fi capabil să ignore chestiunea asta? am întrebat.

— Nu, nu e vorba că nu va mai fi capabil. Unii oameni aruncă o privire scurtă, poate chiar o citesc și apoi o uită. Dar pentru acele persoane care se întreabă și care chiar vor să știe, ignorarea devine foarte dificilă.

— Să presupunem că cineva se întreabă acest lucru și apoi găsește răspunsul. Ce se întâmplă după aceea?

— Păi, asta este vestea bună și ceea ce te pune la încercare, a răspuns ea, zâmbitoare. După cum am menționat, adresarea întrebării îl face pe om să pornească în căutarea răspunsului. Odată ce l-ai găsit, o forță la fel de puternică ia naștere. Vezi tu, atunci când o persoană știe de ce este aici, de ce există, care este motivul pentru care se află pe acest Pământ, va vrea să-l ducă la îndeplinire. Este ca și când ai ști unde este X-ul pe o hartă a comorilor. Odată ce ai văzut X-ul, este mai greu să ignori comoara. Este mai greu să nu te duci după ea. În acest caz, atunci când cineva știe de ce se află aici, va fi mult mai greu, atât emoțional, cât și fizic, să nu-și împlinească acea menire.

M-am lăsat pe spătarul banchetei, încercând să procesez tot ce mi-a explicat Casey.

— Deci, de fapt, ai putea să înrăutățești și mai mult situația, am conchis eu. După cum am spus mai devreme, e mai bine dacă nu-ți pui niciodată această întrebare. Poți pur și simplu să mergi mai departe ca și până atunci și să nu răscolești lucrurile, ca să zicem așa.

Casey s-a uitat la mine.

— Unii oameni fac această alegere. Este ceva ce fiecare persoană trebuie să decidă atunci când ajunge în punctul respectiv.

Nu știam ce ar trebui să zic sau să fac. Am râs nervos, amintindu-mi cât de încântat am fost în momentul în care am văzut într-un final lumina atunci când eram pierdut. Acum nu mai știam ce să cred.

— Sunt destul de multe lucruri cu care să te confrunți.

— Sper că nu „cu care să te confrunți”, ci „care ți se dezvăluie”, mi-a răspuns Casey. Știi sentimentul pe care l-ai descris mai devreme? Nu este ceva care îți poate fi spus sau dictat, iar dacă la un moment dat decizi să pleci mai departe, alegerea va fi a ta și numai a ta.

Cu asta, s-a ridicat de la masă.

— Apropo de plecat, mă duc să văd ce mai face micul tău dejun special.

Uitasem complet de mâncarea comandată. Acum că-mi adusese aminte, reveneam încet în punctul în care conștientizam că mă aflu încă într-o cafenea și că sunt încă lihnit de foame.

8

Gândurile mi se învolburau în minte. M-am uitat din nou la meniu și am recitit prima întrebare.

De ce ești aici?

Acum avea un cu totul alt sens față de prima oară când am citit-o. Am încercat să îmi amintesc exact cuvintele pe care le-a folosit Casey… „întrebarea e cu adevărat de ce o persoană există."

La un nivel în care nu-mi puteam explica propriu-zis, simțeam că ceva mă îndemna să-mi pun întrebarea pe care o zărisem pentru o clipă pe spatele meniului, pe când vorbeam cu Casey. Mi-am amintit care era.

De ce sunt aici?

Mi-am amintit și comentariile lui Casey legate de ramificațiile care ar putea lua naștere din această întrebare.

„Este o nebunie", mi-am spus și m-am frecat apoi la ochi. „Îmi trebuie doar ceva de mâncare, puțin combustibil și un loc în care să stau câteva ore. Ce m-a apucat să mă gândesc la toate aceste lucruri?"

Am dat pe gât jumătate din paharul cu apă și, când tocmai puneam paharul pe masă, l-am văzut pe Mike stând lângă mine, cu un urcior în mână.

— Pot să ți-l umplu? a întrebat el. Parcă ai mai bea puțin.

I-am acceptat oferta, iar el mi-a umplut paharul până la buză.

— Numele meu este Mike.

M-am ridicat și am dat mâna cu el.

— Încântat de cunoștință, Mike, eu sunt John.

— Ești bine, John? Păreai foarte adâncit în gânduri când am venit la tine.

— Ceva de genul, i-am răspuns și apoi m-am așezat la loc. Casey îmi explica ce semnificație are textul de pe coperta meniului. Încă încerc să îl deslușesc și să văd dacă are vreo semnificație pentru mine.

Pe când îmi încheiam explicația, mi-am dat seama că Mike s-ar putea să nu aibă nici cea mai vagă idee despre ce vorbisem cu Casey.

Chiar dacă el era patronul, poate că ea venise, de fapt, cu întrebările din meniu și textul de pe copertă. Însă Mike nu a ezitat nici o secundă.

— Da, e un lucru complicat. Oamenii se lovesc de el în momente diferite. Unii îl deslușesc încă din copilărie, alții când sunt mai în vârstă, și mai sunt și unii care nu își dau seama niciodată. E straniu, dacă stai să te gândești.

Întrucât Mike părea să fi înțeles încotro băteau discuțiile dintre mine și Casey, am decis să-i adresez întrebarea care mă frământa.

— Mike, Casey mi-a explicat cam care ar fi implicațiile, dacă cineva ajunge să-și pună, în felul lui, această întrebare, i-am spus și i-am arătat meniul. Dar mă întrebam ce fac oamenii ulterior?

Mike a aruncat o privire scurtă spre meniu.

— Adică, după ce își pun întrebarea sau după ce află răspunsul?

Am tăcut pentru câteva secunde, cântărind în minte întrebarea lui.

— La amândouă, mă gândesc. Nu am intrat în prea multe detalii cu privire la modul în care oamenii ajung la un răspuns sau ce fac ei ulterior. Doar mi-a explicat puțin cum e odată ce l-ai aflat.

— Păi, în ceea ce privește modul în care poate fi descoperit răspunsul, nu cred că există o singură metodă care să funcționeze pentru toată lumea. Fiecare abordează viața în felul lui. Pot să-ți enumăr însă câteva tehnici folosite de oamenii despre care știu că și-au aflat răspunsul.

Tocmai mă pregăteam să-i răspund, însă ceva m-a reținut și am rămas o clipă pe gânduri. Am avut un presentiment că, știind câte ceva despre modalitățile prin care poți găsi răspunsul, ar deveni și mai dificil să nu-ți pui acea întrebare.

— Așa e, a zis Mike. Este aceeași teorie pe care Casey ți-a explicat-o probabil.

Deja nu mă mai surprindea prea mult faptul că și el părea să știe la ce mă gândeam înainte ca eu să apuc să-mi exprim gândurile.

Nu eram sigur că voiam să aflu cum au procedat alți oameni. Până la urmă, nici nu eram sigur că voiam să-mi pun întrebarea cu pricina.

— Mike, dar cum rămâne cu cea de-a doua situație? Ce faci odată ce știi răspunsul?

Mike a zâmbit.

— Uite, ce zici să mă duc să văd în ce stadiu e comanda ta, și când mă întorc, o să-ți răspund.

A revenit în scurt timp, aducând o tavă plină cu farfurii.

— Sunt toate pentru mine? am întrebat, gândindu-mă câte paragrafe mi-au scăpat din descrierea felului de mâncare pe care-l comandasem din meniu.

— Desigur. Un platou pentru micul dejun, care conține omletă, pâine prăjită, șuncă, bacon, fructe proaspete, crochete de cartofi, biscuiți și o porție de clătite.

M-am uitat să văd dacă mai găseam în jur încă vreo trei persoane care să mi se alăture.

— În plus avem și marmeladă pentru tartine, sirop pentru clătite, miere pentru biscuiți și sosul nostru salsa special pentru omletă. Mă bucur că ți-e foame.

— Mă îndoiesc că poate să-ți fie chiar atât de foame, i-am spus.

— Ai fi surprins, John. Câteodată nici nu-ți dai seama cât de pregătit ești pentru ceva consistent.

Mike a pus mâncarea pe masă.

— John, trebuie să mă duc să vorbesc puțin și cu cei doi clienți din capătul celălalt al cafenelei, dar mă voi întoarce și putem să ne continuăm discuția, desigur dacă este în regulă.

— Sigur că da, i-am răspuns în timp ce mă uitam la farfuriile din fața mea. Nici o problemă.

9

M-am pus pe mâncat. În timp ce înfulecam omleta, pâinea prăjită și fructele, Casey a trecut pe la mine.

— Ce mai faci, John?

Am terminat de mestecat îmbucătura pe care tocmai o luasem.

— Bine, foarte bine. Mâncarea e excelentă.

— Parcă ți-ai mai revenit.

Îmi mai revenisem, ce-i drept. Sentimentul de frustrare care mă copleșise înainte de a veni la cafenea aproape că dispăruse. Devenisem atât de preocupat de întrebarea „De ce ești aici?" și de discuția ce i-a urmat, încât orice altceva trecuse în planul secund. Iar omleta aceea delicioasă mi-a priit și ea.

— Preferi să îți termini masa singur, în liniște, sau vrei să ai companie? m-a întrebat Casey.

— Sigur mi-ar plăcea să am companie. De fapt, mi-ar plăcea să continuăm discuția pe care am avut-o mai devreme. M-am tot gândit la ea și încă sunt confuz cu privire la anumite lucruri.

— Cu ce te pot lămuri? m-a întrebat Casey.

— Ei bine, este vorba despre întrebarea de pe spatele meniului. Când cineva se întreabă de ce se află aici și cumva își dă apoi seama de motiv, ce face cu acea informație?

Casey s-a oprit pentru câteva momente.

— În primul rând, poate să facă ce vrea cu ea. A descoperit-o și îi aparține. Persoana în cauză decide pe deplin ce are de întreprins mai

departe.

Am reflectat pentru câteva clipe la ceea ce a spus.

— Mă gândesc că dacă cineva ar descoperi motivul pentru care se află aici, ar căuta o metodă să-și ducă la îndeplinire țelul care l-a adus aici. Întrebarea este: cum reușește să facă asta?

M-am uitat la Casey și am avut impresia că știa ceva, dar aștepta ca eu să îmi dau seama singur.

— Este ceva personal, mi-a spus.

M-am uitat la ea.

— Ce zici de un indiciu?

— Un exemplu ar fi, poate, util, mi-a răspuns ea. Să zicem că ți-ai dori să devii artist în timpul tău liber, ce tip de artă ai crea?

M-am gândit câteva secunde la acest lucru.

— Nu știu. Cred că depinde ce fel de artist mi-aș dori să fiu. Cred că pur și simplu aș crea ce mi-ar plăcea.

M-am oprit și am așteptat replica ei. Casey nu spunea nimic, așa că m-am gândit mai bine la răspunsul meu.

— Să fie chiar atât de simplu? am întrebat-o eu. Odată ce o persoană descoperă de ce se află aici, face tot ce își dorește ca să își îndeplinească țelul?

Pe măsură ce rosteam cuvintele acelea, am simțit cum tot corpul meu este cuprins de o senzație de exaltare. Era ca și cum tocmai descoperisem ceva unic și important, iar corpul meu îmi confirma acest lucru. Suna atât de firesc, încât era prea firesc ca să fie corect. *Fă orice îți dorești ca să îți duci la îndeplinire țelul pentru care te afli aici.*

— Așadar, dacă motivul pentru care mă aflu aici este acela de a ajuta oamenii, atunci ar trebuie să fac tot ce îmi doresc care să cadreze cu ceea ce înțeleg eu prin ajutorul acordat celorlalți? am întrebat eu cu înflăcărare, apropiindu-mă de concept.

— Așa este, a spus Casey. Dacă a-i ajuta pe ceilalți înseamnă pentru tine să te orientezi către o profesie medicală, atunci asta ar trebui să faci. Dacă înseamnă să construiești adăposturi într-o zonă săracă, atunci într-acolo ar trebui să-ți canalizezi eforturile. Poate simți că tu vrei să le fii de folos celor din jur devenind contabil și asistându-i în gestionarea taxelor. Atunci, așa ar trebui să faci.

Gândurile mi se învălmășeau în minte. Nu m-am gândit niciodată la aceste lucruri într-un asemenea context. Mare parte din viața mea am luat decizii ca rezultat ale unor alte motivații, spre exemplu, sfaturi venite din partea familiei, presiuni culturale și opinii ale altor persoane. Acest lucru era însă diferit.

— Și dacă sunt aici pentru a vedea cum e să fii milionar?

— Atunci ar trebui să faci ceva ce cadrează cu ceea ce înseamnă pentru tine „să fii milionar”, mi-a răspuns ea. Dacă asta înseamnă să interacționezi cu milionari, atunci fă asta. Dacă înseamnă să lucrezi

până când vei avea un milion de dolari, atunci fă asta. Ca și în celelalte exemple, alegerea îți aparține.

— Să fiu milionar… îmi place cum sună asta, am răspuns, devenind din ce în ce mai entuziasmat. Aș putea să-mi cumpăr câteva mașini noi, poate chiar și vreo două case.

— Ăsta este motivul pentru care te afli aici? m-a întrebat Casey, cu glas șoptit.

Întrebarea ei m-a adus cu picioarele pe pământ.

— Nu știu.

— Eu și Mike avem un acronim pe care îl folosim, mi-a spus ea. Se referă la întrebarea pe care ai întrezărit-o pentru o clipă pe spatele meniului.

Am lăsat privirea în jos și am citit prima întrebare.

De ce ești aici?

— Când o persoană cunoaște deja motivul pentru care se află aici, înseamnă că și-a identificat „Menirea în Viață”. Pe scurt, MV-ul. De-a lungul unei vieți, poți descoperi că ți-ai dori să faci zece, douăzeci sau chiar sute de lucruri pentru a-ți îndeplini MV-ul. Le poți face pe toate. Cei mai satisfăcuți clienți ai noștri sunt aceia care își cunosc MV-ul și încearcă toate activitățile prin care cred că-l vor îndeplini.

— Iar ultimii tăi clienți satisfăcuți? am întrebat.

— Și ei fac multe lucruri, mi-a răspuns.

Casey a tăcut pentru o clipă, iar eu am dat glas primului gând care mi-a trecut prin minte.

— Fac multe lucruri care nu țin de MV-ul lor.

Casey mi-a zâmbit, iar eu mi-am dat seama că aceasta era una dintre concluziile la care trebuia să ajung de unul singur.

— Casey, dacă mi-aș pune acea întrebare și eventual mi-aș da seama care este Menirea mea în Viață, cum aș putea descoperi eu ce ar putea să mă ajute să o îndeplinesc? Adică, ar putea fi vorba despre oameni, călătorii, activități, experiențe sau tot felul de alte lucruri. Pare a fi oarecum copleșitor.

Casey mi-a răspuns printr-o întrebare. Începeam să observ că mai mereu îmi răspundea printr-o întrebare.

— John, să presupunem că Menirea ta în Viață este să înveți să construiești mașini și te decizi să-ți duci la îndeplinire MV-ul. Ce ai face?

M-am gândit pentru câteva secunde.

— Cred că aș citi multe cărți despre mașini. Poate aș merge și într-un loc în care le fabrică sau aș contacta persoane care au construit mașini și le-aș cere sfatul. Aș putea să îmi iau un loc de muncă unde să asamblez mașini.

— Ai rămâne într-un singur loc?

M-am oprit din nou pentru a mă gândi.

— Nu, presupun că dacă mi-aș dori cu adevărat să învăț cum se construiesc mașinile, aș vizita diferite părți ale lumii unde acestea sunt produse, pentru a nu cunoaște doar o cale. Cred, pentru a-mi răspunde la propria întrebare, că o persoană învață toate lucrurile care ar putea să ducă la îndeplinirea Menirii ei în Viață, explorând și deschizându-se față de lucrurile ce țin de MV-ul lor.

— Te-ai prins, a spus Casey. Cu toții suntem limitați de experiențele și cunoștințele noastre actuale. „Actuale” reprezintă aici cuvântul de ordine. Mai mult ca niciodată în istoria umanității, așa cum o știm noi, avem acum cu toții ocazia să fim expuși la informații, oameni, culturi și experiențe din toată lumea, a explicat Casey. Pe măsură ce încercăm să aflăm ce anume ne va îndeplini MV-ul, limitele noastre țin mai puțin de accesibilitate și mai mult de barierele pe care ni le impunem singuri.

— Ai dreptate, i-am spus eu. Și totuși se pare că nu profit prea mult de acea accesibilitate. Dacă mă gândesc la modul în care îmi folosesc timpul, fac cam același lucru în fiecare zi.

— De ce spui asta? m-a întrebat ea.

M-am uitat la meniu.

De ce ești aici?

— Bănuiesc că și pentru că nu cunosc răspunsul la această întrebare, i-am răspuns, arătând spre meniu. Neștiind exact de ce mă aflu aici și ce vreau să fac, mă limitez pur și simplu la lucrurile pe care le fac și ceilalți.

— Din experiența ta, a face ceea ce fac și ceilalți te ajută să îți îndeplinești Menirea în Viață? m-a întrebat ea.

10

Întrebarea lui Casey m-a pus pe gânduri. Să fac la fel ca ceilalți mă ajută în a-mi îndeplini Menirea în Viață? Înainte să răspund, ea mi s-a adresat din nou.

— Ai văzut până acum vreo țestoasă verde de mare, John?

— O țestoasă de mare?

— Exact, a spus Casey, o țestoasă de mare. În particular, o țestoasă verde de mare, cu pete verzi pe înotătoare și pe cap.

— Cred că am văzut în poze, i-am spus. De ce?

— Pe cât de ciudat ar suna, a început Casey, am învățat una dintre cele mai importante lecții de viață, despre a alege ce lucruri să fac zi de zi, de la o țestoasă verde de mare.

— Zău, și ce ți-a spus? am întrebat, nereușind să îmi rețin zâmbetul.

— Foarte amuzant, a replicat Casey și mi-a zâmbit, la rândul ei. Nu mi-a „spus" nimic propriu-zis, dar m-a învățat foarte multe lucruri chiar și așa. Făceam snorkeling pe coasta hawaiiană. Ziua fusese deja spectaculoasă, în sensul în care zărisem o murenă și o caracatiță, amândouă fiind animale nemaiîntâlnite de mine. Erau de asemenea mii și mii de pești de toate culorile pe care ți le puteai imagina, de la albastru-neon până la cele mai intense nuanțe de roșu.

Eram la treizeci de metri de plajă și făceam scufundări lângă niște formațiuni stâncoase mari, când m-am întors spre dreapta și am văzut o țestoasă verde, enormă, care înota pe lângă mine. Era pentru prima dată când vedeam una în mediul ei natural, așa că am fost extaziată. M-am ridicat la suprafață, mi-am curățat ochelarii și am încercat să plutesc la suprafața apei pentru a o putea urmări. Era chiar sub mine când m-am uitat în jos și se îndepărta de țărm. Am decis să stau la suprafață și să o privesc pur și simplu pentru un timp. Spre surprinderea mea, deși părea să se miște destul de încet, folosindu-și uneori înotătoarele, alteori doar plutind pe apă, nu reușeam să țin pasul cu ea. Purtam labe înotătoare, ceea ce îmi conferea o putere de deplasare mai mare prin apă, și nici nu aveam vesta de salvare sau orice altceva care ar fi putut să mă încetinească. Cu toate acestea, țestoasa se îndepărta de mine, deși încercam să țin pasul.

După vreo zece minute, m-a lăsat de tot în urmă. Obosită, dezamăgită și puțin rușinată că nu am putut să mă țin după o țestoasă, m-am întors spre plajă și am înotat la mal.

Ziua următoare m-am întors în același loc cu speranța că voi vedea mai multe țestoase. Desigur, la vreo treizeci de minute după ce am intrat în apă, m-am întors ca să mă uit la un banc de pești cu un colorit în negru și galben, iar acolo se afla încă o țestoasă verde de mare. M-am uitat ceva vreme cum înota în jurul unui coral. Apoi am încercat să o urmăresc pe când se îndepărta de mal. Am constatat din nou cu surprindere că nu puteam să mă țin după ea. Când mi-am dat seama că se îndepărta, m-am oprit din înotat și am plutit urmărind-o. În acel moment, ea m-a învățat o lecție de viață foarte importantă, a zis Casey și a tăcut.

— Casey, nu poți să termini povestea chiar așa. Ce te-a învățat?

Ea mi-a zâmbit.

— Parcă nu considerai că țestoasele de mare sunt capabile să îți spună ceva.

I-am zâmbit înapoi.

— Am încă îndoieli în privința asta, dar după cum se desfășoară povestea, încep să cred că aș putea avea niște învățăminte de tras de aici. Ce s-a întâmplat după?

— Păi, în timp ce eu pluteam la suprafață, mi-am dat seama că țestoasa își sincroniza mișcările cu cele ale apei. Când un val se îndrepta spre mal și, deci, spre capul țestoasei, aceasta plutea și înota atât cât trebuia pentru a-și menține poziția. În momentul refluxului, înota mai repede, folosind astfel mișcarea apei în avantajul ei. Țestoasa nu s-a împotrivit nici o clipă valurilor, în schimb s-a folosit de ele. Motivul pentru care eu nu reușisem să țin pasul cu ea este că eu am înotat tot timpul, indiferent de curentul apei. La început a fost bine așa și puteam ține pasul. La un moment dat chiar a trebuit să înot mai încet. Dar cu cât mă opuneam valurilor, cu atât oboseam mai repede. Asta înseamnă că atunci când aveam valul de partea mea, nu mai dispuneam de suficientă energie ca să profit de el. Val după val, eu deveneam din ce în ce mai obosită și mai puțin eficientă. Țestoasa însă își adapta în permanență mișcările la cele ale apei. De aceea ea putea să înoate mai repede, iar eu nu.

— Casey, am început să vorbesc, cred că apreciez o poveste frumoasă despre țestoase…

— O poveste despre o țestoasă verde de mare, m-a întrerupt ea, zâmbind.

— Așa, cum zici tu. Cred că apreciez o poveste frumoasă despre o țestoasă verde de mare la fel de mult ca oricine altcineva. Poate chiar mai mult, întrucât mie îmi place oceanul. Nu sunt sigur însă ce legătură are asta cu modul în care oamenii aleg lucrurile care să le aducă zile pline de împlinire.

— Și aveam așteptări atât de mari de la tine, a spus ea și mi-a zâmbit din nou.

— Bine, bine, i-am răspuns. Lasă-mă puțin.

M-am tot gândit la ce am discutat înainte de povestea țestoasei verzi de mare. Apoi am început să vorbesc din nou.

— Ziceai că odată ce oamenii află motivul pentru care sunt aici – adică își cunosc MV-ul – își vor dedica timpul realizării lucrurilor care să ducă la împlinirea lui. Spuneai totodată că și oamenii care nu-și cunosc MV-ul petrec mult timp făcând multe lucruri. Atunci am dedus că lucrurile spre care ei își canalizează timpul *nu* îi ajută să își îndeplinească MV-ul.

— Atât de reflexiv până în acest punct. Simt că ne pândește o revelație, mi-a spus ea.

— Într-adevăr, așa este, i-am răspuns, zâmbind, amuzat de sarcasmul ei efervescent. Cred că țestoasa – țestoasa verde de mare – te-a învățat că dacă nu ești în armonie cu ceea ce îți dorești să faci, poți să-ți irosești energia pe o grămadă de lucruri. Apoi, atunci când apar oportunități pentru a face ceea ce vrei, e posibil să nu mai ai energia sau timpul necesare pentru a investi în ele.

— Foarte frumos, a spus ea. Și apreciez că ai spus „țestoasă verde

de mare” în loc de „țestoasă”, pur și simplu.

Casey a devenit apoi mai serioasă.

— A fost un moment cu adevărat important pentru mine, cu siguranță unul din acele momente revelatoare din viața mea.

În fiecare zi sunt atâția oameni care încearcă să te convingă să îți folosești timpul și energia ta cu ei. Gândește-te la corespondența ta. Dacă ar fi să participi la toate activitățile, vânzările și serviciile oferite pentru care primești notificări, nu ai mai avea deloc timp pentru tine. Iar acesta este doar cazul e-mailului. Adaugă și toți oamenii care doresc să îți capteze atenția ca să petreci timp în fața televizorului, cu activități online, restaurante, destinații de călătorie… Te trezești imediat făcând ce fac și ceilalți sau ce își doresc ei să faci. După ce am văzut a doua oară țestoasa, când am revenit pe plajă, am avut mai multe revelații. M-am așezat pe prosop și le-am notat în jurnalul meu. Mi-am dat seama că în viață valurile care vin contra mea sunt reprezentate de multitudinea de oameni, activități și lucruri care încearcă să îmi capteze atenția, energia și timpul, dar care nu au vreo legătură cu MV-ul meu. Valurile care mă poartă sunt oamenii, activitățile și lucrurile care *mă ajută* să-mi îndeplinesc MV-ul. Prin urmare, cu cât pierd mai mult timp și energie cu valurile care vin spre mine, cu atât mai puțin timp și mai puțină energie voi avea pentru valurile care mă ajută să înaintez. Odată ce mi-am creat acea imagine în minte, lucrurile au apărut într-o lumină diferită. Am devenit mult mai selectivă în privința timpului în care „înotam” și din ce motiv.

— Interesant, am spus, reflectând la povestea ei și la cum îmi petrec eu cea mai mare parte a fiecărei zile. Acum pricep ce ai vrut să spui prin faptul că ai învățat ceva de la o țestoasă verde de mare.

Casey s-a ridicat de la masă.

— Mă gândeam eu că ai să pricepi. Cred însă că te rețin și nu apuci să-ți savurezi micul dejun. Ce-ar fi să te las să mănânci și voi reveni puțin mai târziu ca să văd cum ești.

— Casey, înainte să pleci, pot să împrumut o foaie de hârtie și pixul?

— Desigur.

Și-a scos pixul din șort, a rupt o foaie de hârtie din carnețel și le-a pus pe amândouă pe masă.

— Răspunsul te va surprinde, mi-a zis, făcându-mi cu ochiul pe când se îndepărta.

— De unde ai știut…? am întrebat-o, dar ea era deja în drum spre bar.

Am început să aștern idei pe hârtie. Șaptezeci și cinci de ani speranță de viață… la douăzeci și doi de ani am terminat facultatea… șase zile pe săptămână primesc e-mailuri… șaisprezece ore pe zi sunt treaz… douăzeci de minute pe zi dedicate scrisorilor și e-mailurilor…

Când am terminat, rezultatul m-a uimit. Am refăcut calculul. Același rezultat.

Mi-am dat seama, Casey nu glumea referitor la impactul pe care îl are valul. Dacă din momentul în care am terminat facultatea până la vârsta de șaptezeci și cinci de ani, aș petrece douăzeci de minute pe zi deschizând și citind scrisori și e-mailuri, aș pierde aproape un an din viața mea.

Mi-am verificat pentru a treia oară calculul. Era corect. După terminarea facultății, îți rămân, în medie, cincizeci și trei de ani de viață și, dacă nu ești atent, pierzi unul dintre ei citind niște e-mailuri inutile.

— Deci? m-a întrebat Casey.

Se întorsese din bucătărie, însă eu eram atât de prins în calculele mele încât nici nu am observat-o.

— Ai dreptate, i-am răspuns. Sunt surprins. De fapt, mai mult de atât, sunt aproape șocat. Știai că doar e-mailurile de umplutură pot să-ți ocupe un an întreg din viață?

Ea mi-a zâmbit.

— Nu toate-s de umplutură, John.

— Nu, știu, dar cel puțin pentru mine o mare parte dintre ele chiar sunt. Și nu-i doar asta. Stăteam aici și mă gândeam ce alte valuri care vin spre mine îmi ocupă timpul și energia în fiecare zi.

— Te poate pune pe gânduri, mi-a spus ea. De aceea timpul petrecut de mine în preajma țestoasei verde de mare a avut un impact major asupra mea.

Mi-a zâmbit, apoi s-a îndreptat către cuplul din celălalt capăt al cafenelei.

11

M-am apucat să mănânc din clătite. Erau la fel de delicioase ca și restul preparatelor. În timp ce mâncam, m-am gândit la conversațiile pe care le-am avut cu Mike și Casey. Nu erau genul de conversații pe care să le ai în mod obișnuit. De ce ești aici? Ce vei face odată ce știi de ce ești aici? Ce poți să înveți de la o țestoasă verde de mare?

Pe când treceam la fructe, Mike a venit la masa mea.

— Cum e mâncarea, John?

— Extraordinară, e un local pe cinste. Ar trebui să vă gândiți la o franciză, ai putea să faci o avere.

Mike a schițat un zâmbet.

— Poate că am deja o avere.

— Atunci de ce ai mai lucra aici...?

Am tăcut brusc, dar era deja prea târziu.

— Scuze, Mike, nu voiam să spun că nu ar fi un loc minunat. Voiam doar să spun că... de fapt, nu sunt sigur ce voiam să spun.

— E în regulă, m-a liniștit Mike. Am primit de multe ori întrebarea asta. John, ai auzit vreodată povestea omului de afaceri care a plecat într-o vacanță și a cunoscut un pescar?

— Nu cred.

— Acum câțiva ani era o povestioară desul de populară. Ești interesat? Are legătură cu ce ai spus tu despre francizare.

— Sigur, am răspuns.

— Ei bine, se zice că un om de afaceri a plecat într-o vacanță pentru a se detașa de tot, pentru a-și „încărca bateriile", ca să spunem așa. A zburat cu avionul spre o destinație îndepărtată și a nimerit într-un cătun. De-a lungul câtorva zile, i-a urmărit pe oamenii din comunitate și a remarcat că un anume pescar părea a fi cel mai fericit și mulțumit dintre toți cei de acolo. Afaceristul a devenit curios, așa că, într-o zi, s-a dus la pescar și l-a întrebat ce face el în fiecare zi. Bărbatul i-a spus că se trezește în fiecare dimineață și își ia micul dejun împreună cu soția și copiii. Apoi copiii lui plecau la școală, el se ducea la pescuit, iar soția picta. El pescuia timp de câteva ore, se întorcea cu destul pește pentru a asigura mesele familiei și apoi trăgea un pui de somn. După cină, el și soția făceau o plimbare pe plajă și urmăreau apusul în timp ce copiii lor înotau în apele oceanului. Afaceristul a rămas împietrit de uimire. „Faci asta în fiecare zi?" l-a întrebat el.

„Aproape" i-a răspuns pescarul. „Uneori mai facem și alte lucruri, dar în mare parte, da, asta este viața mea."

„Și în fiecare zi reușești să prinzi pește?" l-a întrebat afaceristul.

„Da", i-a răspuns pescarul. „Sunt mulți pești."

„Poți să prinzi mai mult decât peștele pe care îl duci acasă familiei tale?" s-a interesat omul de afaceri.

Pescarul s-a uitat la el, i-a zâmbit și i-a răspuns: „Oh, da, prind adeseori mult mai mulți și pur și simplu le dau drumul înapoi. Vezi tu, îmi place să pescuiesc."

„Păi, de ce nu pescuiești toată ziua ca să prinzi cât de mulți pești poți?", l-a întrebat atunci omul de afaceri. „Apoi ai putea să vinzi peștele și să faci o grămadă de bani. Curând ai putea să-ți cumperi o a doua barcă, apoi o a treia, iar pescarii de pe ele ar putea de asemenea să prindă o groază de pește. În câțiva ani, ai putea avea un birou într-un oraș mare și pun pariu că în mai puțin de zece ani ți-ai putea deschide o afacere la nivel internațional în domeniul distribuției de pește."

Pescarul i-a zâmbit din nou omului de afaceri.

„De ce aș face toate astea?"

„Păi, pentru bani", i-a răspuns afaceristul. „Ca să faci avere și apoi să te retragi din activitate."

„Și ce aș face atunci când m-aș retrage din activitate?" l-a întrebat pescarul, continuând să zâmbească.

„Păi, orice îți dorești, presupun", i-a spus omul de afaceri.

„Spre exemplu, aș putea lua micul dejun împreună cu familia?"

„Da, așa cred", a spus omul de afaceri, ușor iritat de faptul că pescarul nu se arătase mai încântat de ideea lui.

„Și dacă aș vrea, din moment ce îmi place atât de mult să pescuiesc, aș putea să pescuiesc câte puțin în fiecare zi?", a continuat pescarul.

„Nu văd de ce nu", a răspuns omul de afaceri. „Atunci probabil că nu va mai fi atât de mult pește acolo, dar ar trebui să rămână totuși ceva."

„Apoi aș putea eventual să-mi petrec serile împreună cu soția, plimbându-ne pe plajă și admirând apusul, în timp ce copiii noști ar înota în ocean?" a întrebat pescarul.

„Sigur, ce-ți place ție, cu toate că atunci copiii tăi vor fi, probabil, deja mari", a spus omul de afaceri.

Pescarul i-a zâmbit interlocutorului său, i-a strâns mâna și i-a urat succes în eforturile sale de a-și reîncărca bateriile.

Mike și-a terminat povestea și s-a uitat la mine.

— Ce părere ai, John?

— Cred că semăn puțin cu acel om de afaceri. Îmi petrec majoritatea zilelor lucrând pentru a avea destui bani ca să mă pensionez cât mai repede.

— Și eu am făcut la fel, a zis Mike. Dar am ajuns să înțeleg ceva foarte important pentru mine. Perioada de pensie reprezenta o etapă viitoare în care aș avea suficienți bani pentru a face ceea ce îmi doresc. O perioadă în care aș fi liber să particip la activitățile care îmi plac și aș putea să-mi petrec fiecare zi într-un mod care m-ar împlini sufletește. La un moment dat, într-o seară, după o zi foarte grea la muncă, am ajuns la concluzia că trebuia să existe o cale mai bună. În timp, mi-am dat seama că ajunsesem cumva să fiu confuz cu privire la modul în care ar trebui să meargă lucrurile. Era atât de simplu încât părea o nebunie că ajunsesem să fiu confuz în această privință, și totuși așa se întâmplase.

Am continuat să mănânc în timp ce Mike vorbea.

— Mi-am dat seama că pentru mine fiecare zi este o oportunitate pentru a face orice vreau. În fiecare zi am șansa să găsesc răspunsul la întrebarea peste care ai dat pe spatele meniului. Nu am nevoie să aștept până la „pensie" pentru asta.

Am lăsat jos furculița și m-am sprijinit de spătar. Mă surprindea oarecum cât de simplu suna totul.

— Dar pare atât de ușor, am spus eu. Dacă e atât de ușor, de ce nu face toată lumea ceea ce vrea?

— Păi, a replicat Mike, zâmbind, mi-e teamă că nu pot vorbi în numele tuturor. Tu faci ceea ce vrei, John?

Conversația lua o turnură la care nu mă așteptasem. Speram ca Mike să continue să vorbească și eu să mă mulțumesc să-l ascult. Am reflectat pentru o secundă la întrebarea lui.

— Nu, nu tocmai, am răspuns.

— De ce nu?

Avansam pe aceeași pistă pe care nu o anticipasem.

— Sincer să fiu, nu sunt sigur. Nu știam exact ce voiam să studiez atunci când am mers la facultate. Până la urmă, am luat decizia de a urma un program de studii care cumva îmi plăcea și, din câte îmi spuseseră mai multe persoane, viza un domeniu în care să îmi pot găsi ușor o slujbă după absolvire. La terminarea facultății, am început să lucrez, iar atunci atenția mea s-a îndreptat din ce în ce mai mult spre a face bani. În cele din urmă, am ajuns să câștig un salariu bunicel și am intrat oarecum într-o rutină. Și nici nu știu dacă mi-am pus vreodată întrebarea asta, am spus eu și am arătat spre meniu. Până acum.

— Așa cum am menționat mai devreme, a replicat Mike, e amuzant să vezi cum și când întrebarea ajunge la o persoană sau alta.

— Asta chiar pare o nebunie, am spus.

— La ce te referi?

— La ceea ce am vorbit. Cum se face că irosim atât de mult timp pregătindu-ne pentru momentul în care vom putea face ceea ce ne dorim, în loc să facem pur și simplu ceea ce ne dorim chiar acum?

— Cred că ar trebui să cunoști pe cineva care ar putea să-ți ofere câteva lămuriri în privința asta, a zis Mike.

S-a ridicat de la masă și s-a dus la Casey, care vorbea cu ceilalți clienți. Nu puteam să aud ce discutau, dar, după câteva momente, cineva s-a ridicat și a început să se îndrepte spre mine.

12

Când au ajuns la masa mea, Mike m-a prezentat femeii pe care o adusese cu el.

— John, mi-ar plăcea să-ți prezint o prietenă. Ea este Anne. Anne,

el este John. E prima lui seară la cafenea.

Anne a zâmbit și ne-am strâns mâinile.

— Îmi pare bine să te cunosc, am spus. Înțeleg din prezentarea lui Mike că vii des aici.

— Din când în când, mi-a răspuns ea. E acel gen de loc în care ajungi cumva atunci când ai cea mai mare nevoie.

— Încep să simt asta pe pielea mea, am spus.

— Eu și John tocmai vorbeam despre unul dintre subiectele tale preferate, Anne, așa că m-am gândit că te-am putea coopta în discuție pentru o opinie avizată.

Anne a izbucnit în râs.

— Ei, nu sunt sigură că opinia mea e așa avizată, dar nu mă dau niciodată în lături de la a-mi exprima o părere. Despre ce vorbeați?

— John întreba de ce ne petrecem atât de mult timp pregătindu-ne pentru momentul în care vom putea face ceea ce ne dorim, în loc să facem aceste lucruri chiar acum.

— Ah, acesta este unul dintre subiectele mele preferate, a spus ea și a râs iar.

Râsul ei era contagios și am plăcut-o pe loc.

— Te rog, ia un loc, Anne. Mi-ar plăcea să aud punctul tău de vedere. Și tu, Mike, dacă pot să-ți mai răpesc din timp.

În timp ce se așezau pe bancheta din fața mea, Mike a spus:

— Înainte ca Anne să ia cuvântul, ar trebui să știi câte ceva despre ea. A absolvit cea mai bună școală de marketing din lume și a lucrat mulți ani ca director executiv în publicitate, fiind foarte apreciată în domeniul ei.

— Uau! am exclamat. E impresionant.

— Nu neapărat, a răspuns ea cu un zâmbet, dar probabil că este important pentru context. John, te uiți vreodată la televizor, citești reviste, navighezi pe internet sau asculți radioul?

— Uneori, am spus. De ce?

— O parte din răspunsul la întrebarea ta despre motivul pentru care pierdem atât de mult timp pregătindu-ne să facem ceea ce ne dorim, în loc să ne apucăm pur și simplu, zace în mesajele care ne sunt servite zi de zi. Vezi tu, specialiștii în publicitate știu de mult că, dacă ținteşti direct spre temerile oamenilor și spre dorința lor de a fi împliniți, poți să-i motivezi să facă diverse lucruri. Dacă poți să trezești temerea sau dorința potrivită, poți să-i faci să cumpere anumite bunuri și să utilizeze anumite servicii.

— Poți să-mi dai un exemplu? am întrebat.

— Bine, ai văzut sau ai auzit vreodată o reclamă al cărei conținut să se axeze pe posibilitatea ca tu să fii fericit sau în siguranță? Cu un mesaj de genul: „Dacă ai avea acest produs, viața ta ar fi mai bună”.

— Nu sunt sigur, am spus, presupun că da.

— De obicei este subtil, a remarcat ea. Majoritatea companiilor nu vin să-ți trântească direct chestia asta. Dar când știi ce să urmărești sau atunci când ai fost implicat în crearea unui număr foarte mare de reclame, vezi imediat. Scopul acestor mesaje este să te facă să crezi că poți să obții împlinirea cu ajutorul unui anumit produs sau serviciu. Spre exemplu, conducând acest automobil, vei da sens vieții tale, mâncând acea înghețată, vei fi fericit, având această bijuterie cu diamante, vei avea o mai mare mulțumire de sine. Și, a continuat ea, lasă-mă să-ți spun ceva foarte important. Un mesaj încă și mai subtil și mai de impact este folosit în general. Nu doar că aceste produse, dacă le ai, îți oferă posibilitatea de a fi împlinit, dar ele pot chiar *să te împiedice* să te simți împlinit, în caz că nu le ai.

M-am uitat la ea cu un aer intrigat.

— Anne, vrei să spui că oamenii nu ar trebui să cumpere niciodată nimic? Pare un gest extrem și nu foarte practic.

— Oh, nu, a replicat ea. Nu mă înțelege greșit. Fiecare persoană ar trebui să facă ce vrea. Nu spun să nu-ți cumperi o mașină, să nu te duci la mall sau să nu mănânci înghețată. Ai întrebat de ce petrecem atât de mult timp pregătindu-ne pentru ceea ce vrem să facem în loc să facem pur și simplu ce ne dorim. O parte din răspuns se află în ideea că, dacă nu avem grijă, ajungem să cumpărăm doar mesajele care sunt produse în masă și la care suntem expuși în fiecare zi. Sfârșim prin a crede că răspunsul la fericirea și împlinirea noastră constă într-un produs sau într-un serviciu. Până la urmă, asta poate să ne facă să privim totul dintr-o perspectivă financiară care ne dă sentimentul că trebuie să continuăm să facem ceva ce, de fapt, nici nu ne dorim.

— Nu sunt sigur că înțeleg, am zis eu.

— Permite-mi să-ți dau un exemplu foarte general, a început Anne. Reține că nu se aplică fiecărei persoane în parte, ci trebuie doar să mă ajute să clarific ceea ce începuserăm să discutăm. Încă de la o vârstă fragedă suntem expuși reclamelor care răspândesc mesajul că împlinirea sufletească vine din lucrurile pe care le deținem. Și noi ce facem? Păi, firește, cumpărăm lucruri ca să vedem dacă reclamele sunt adevărate. Provocarea, a continuat ea, constă în faptul că, pentru a cumpăra acele lucruri, avem nevoie de bani. Pentru a rezolva această problemă, ne angajăm. Poate că nu este slujba ideală și poate că timpul petrecut la muncă nu reprezintă întocmai felul în care am vrea să ne petrecem acele ore din viață, dar ne luăm slujba respectivă ca să putem achita ratele pentru lucrurile pe care le-am cumpărat. Ne spunem că este doar o chestiune temporară, că în curând vom face altceva, ceva mai aproape de ceea ce ne dorim cu adevărat să facem. Fiindcă nu avem o muncă plină de satisfacții și pentru că totuși petrecem atât de mult timp acolo, problema este că ne simțim din ce

în ce mai neîmpliniți. În jurul nostru auzim atât de mulți oameni care vorbesc despre cum abia așteaptă ziua în care să se pensioneze și să facă *atunci* lucrurile pe care vor să le facă. În scurt timp, ajungem și noi să ne imaginăm această perioadă aproape mistic din viitor. Momentul în care nu va mai trebui să mergem la acel loc de muncă și vom putea să ne dedicăm timpul lucrurilor pe care vrem să le facem. Până atunci, pentru a compensa faptul că nu facem zilnic ceea ce ne dorim, cumpărăm încă și mai multe lucruri. Sperăm că, măcar într-o mică măsură, mesajele publicitare sunt adevărate și că acele obiecte ne vor aduce împlinirea pe care munca noastră de zi cu zi nu ne-o oferă. Din păcate, cu cât cumpărăm mai mult, cu atât ne îndatorăm mai mult și, în consecință, avem nevoie de și mai mult timp petrecut la muncă pentru a ne permite să achităm totul. Cum timpul petrecut la muncă nu reprezintă tocmai modul ideal în care am vrea să ne trăim viața, mai mult timp la muncă aduce cu sine și mai multe sentimente de neîmplinire pentru că acum avem *și mai puțin* timp pentru ceea ce ne dorim să facem.

— Cumpărăm, așadar, și mai multe chestii, am spus. Cred că văd în ce direcție merg lucrurile. Pare a fi un cerc vicios.

— Vicios sau nu, a replicat Anne, consecința acestei situații este că oamenii continuă să muncească multă vreme pentru ceva ce nu duce la îndeplinirea Menirii lor în Viață. În același timp, ei continuă să privească spre viitor, spre acel moment în care nu vor mai fi nevoiți să lucreze și în care vor putea, în sfârșit, să facă ce vor.

— Uau, până acum nu mi-am pus niciodată problema în acest fel, am spus eu. Ești sigură de toate astea?

Atât Anne, cât și Mike au pufnit în râs.

— John, la fel cum nu aș recomanda să iei de bune mesajele publicitare, ci să le tratezi drept ceea ce sunt cu adevărat, nu aș vrea ca tu să accepți pur și simplu orice spun, a răspuns Anne. Casey a menționat că vorbeați despre cum avem toți șansa să ne deschidem din ce în ce mai mult în fața lucrurilor, și acesta este modul în care cunoaștem lumea. Ceea ce tocmai am împărtășit cu tine este doar părerea unei singure persoane. Acum că ai auzit-o, poți să te uiți la lumea care te înconjoară și să decizi dacă din toate astea este ceva adevărat, este totul adevărat sau nu este nimic adevărat.

— Ei bine, cu siguranță mă va face să gândesc lucrurile dintr-o cu totul altă perspectivă, am zis. Spune-mi, Anne, exemplul pe care tocmai mi l-ai dat… tu ai trecut printr-un asemenea cerc vicios?

Anne a început să râdă.

— Absolut. Pot să râd de asta acum, dar la acel moment nu a fost deloc amuzant. Eram realmente nefericită și simțeam că nu mai dețin controlul asupra propriei vieți. În fiecare zi lucram ore în șir și apoi încercam să compensez absența timpului liber, oferindu-mi mie însămi

obiecte. În mintea mea era un mod foarte rațional de a gândi viața. Am lucrat tot weekendul, îmi spuneam, așa că merit să-mi fac o plăcere și să-mi cumpăr o ținută nouă, ultimul gadget apărut sau niște decorațiuni noi și rafinate pentru casă. Din moment ce eu lucram mereu, problema era că rareori aveam timp să folosesc lucrurile cu care mă recompensam. Oamenii obișnuiau să vină în vizită la mine și-mi spuneau cât de mult le place casa, dar eu petreceam prea puțin timp acolo ca să apuc să mă bucur de ea. Într-o noapte, după ce am parcurs un teanc uriaș de facturi, care îmi înghițeau din nou mare parte din veniturile lunare, m-am trântit pe pat și am rămas cu privirea ațintită în tavan. Era tot ce puteam face ca să nu izbucnesc în lacrimi. Am realizat că viața trecea pe lângă mine. Că eu mi-o petreceam la o slujbă de care nu-mi păsa cu adevărat și că încercam să mă revanșez față de mine însămi cumpărându-mi lucruri de care, sincer vorbind, nici nu-mi prea păsa. Ca să rezum problema, planul meu era să lucrez până la șaizeci de ani, moment în care aș fi putut să mă pensionez și să fac ceea ce mi doream cu adevărat. Mă simțeam oribil.

— Pare un mod de gândire foarte diferit de cel pe care îl ai acum, am spus eu. Ce s-a întâmplat?

Anne mi-a răspuns, surâzătoare:

— Aveam altă mentalitate pe atunci. În acea seară, după ce am stat așa cu ochii în tavan și după ce am tot încercat să-mi dau seama cum am ajuns în punctul în care eram, am decis să ies la o plimbare. Locuiam într-un oraș mare și străzile erau pline de oameni. Am continuat să mă uit la fiecare om pe lângă care treceam, întrebându-mă dacă vreunul dintre ei simțea ce simțeam și eu. Erau fericiți? Făceau ceea ce-și doreau să facă? Se simțeau împliniți? Într-un final, m-am oprit la o cafenea micuță, pe care o zărisem de nenumărate ori de-a lungul timpului, dar în care nu intrasem niciodată. Spre surprinderea mea, m-am întâlnit acolo cu un cunoscut. Îl întâlnisem de câteva ori și de fiecare dată m-a impresionat cât de relaxat părea. M-a invitat să iau loc și după trei ore și multe cești de cafea, am făcut schimb de teorii despre viață. Când i-am explicat situația mea, el a zâmbit și mi-a sugerat că poate luam prea în serios reclamele acelea ale mele. I-am spus că nu înțeleg exact la ce se referă, așa că el mi-a explicat cercul vicios pe care ți l-am descris ceva mai devreme. Apoi mi-a zis și altceva, care mi-a rămas în minte de atunci. „Provocarea", mi-a spus el, „constă în a realiza că ceva te face să te simți împlinit pentru că tu stabilești acest lucru, la nivel individual, nu pentru că așa îți spune altcineva." Când am ajuns acasă în acea seară, am stat și am reflectat la ceea ce mă făcea să mă simt împlinită și de ce. Mi-am propus să mă gândesc la modul în care voiam să-mi petrec fiecare zi. Nu după mult timp, m-am trezit întrebându-mă de ce voiam să-mi

trăiesc fiecare zi astfel. Într-un final, acel șir al gândurilor m-a condus aici, a spus Anne.

M-am uitat în jos și am văzut că Anne arăta spre meniu.

De ce ești aici?

— Și apoi? am întrebat eu.

Anne a râs iar.

— Ei bine, Casey cred că ți-a explicat deja că odată ce te întrebi „De ce sunt aici?", lucrurile se schimbă pentru tine. Fără să intru prea mult în detalii, pot să-ți spun că, începând din acea seară, eu nu am mai fost aceeași. Totul a început treptat, prin a-mi acorda în fiecare săptămână ceva mai mult timp pentru mine. Am încetat să mă răsfăț cu „lucruri" ca să compensez pentru faptul că lucrez atât de mult și, în schimb, am început să mă ocup cu lucrurile pe care voiam să le fac. În fiecare zi mă asiguram că, cel puțin o oră, făceam ceva care îmi plăcea cu adevărat. Uneori citeam un roman care îmi plăcea. Alteori mergeam la o plimbare lungă sau făceam sport. Până la urmă, dintr-o oră s-au făcut două, apoi trei. Fără să-mi dau seama, eram pe deplin concentrată asupra lucrurilor pe care voiam să le fac, asupra acelor activități care chiar îmi ofereau răspunsul la întrebarea: „De ce sunt aici?"

13

Anne s-a întors spre Mike.

— Ați avut deja discuția despre moarte?

— Ce discuție? am întrebat eu, simțindu-mă deodată profund neliniștit.

Anne a zâmbit și a arătat iar spre meniu.

— A doua întrebare.

Am lăsat privirea în jos.

Îți este teamă de moarte?

Aproape că uitasem de celelalte două întrebări de pe spatele meniului. După tot ceea ce descoperisem cu prima dintre ele, nu eram sigur că sunt pregătit să mă gândesc și la celelalte.

— Sunt legate între ele, m-a lămurit Mike.

Și, din nou, capacitatea de a citi gândurile. Chiar când începeam să cred că locul ăsta este doar o cafenea obișnuită. Deși, dacă stau bine să mă gândesc, nu am crezut niciodată așa ceva.

— În ce fel, „legate?" am întrebat.

— Te temi de moarte? m-a întrebat Anne. Cei mai mulți oameni se

tem. Ca idee, este una dintre cele mai des întâlnite temeri pe care le au oamenii.

— Nu știu, am răspuns eu. Sunt atâtea de făcut într-o viață și nu vreau să mor înainte să am șansa să experimentez toate lucrurile pe care mi le doresc. Dar moartea nu este ceva la care mă gândesc în fiecare zi.

— Oamenii care nu și-au pus întrebarea pe care ai citit-o pe spatele meniului și care nu au încercat ca, prin ceea ce vor să facă, să-și împlinească MV-ul... a spus Anne, apoi a tăcut pentru o clipă și s-a uitat la mine... acelor oameni le e teamă de moarte.

Era rândul meu să cuget pentru un moment. M-am uitat la Anne și Mike.

— Vreți să spuneți că majoritatea oamenilor își petrec fiecare zi gândindu-se la moarte? Nu prea-mi vine a crede. Adică, eu, unul, sigur nu stau zi de zi să mă gândesc la asta.

Mike a zâmbit.

— Nu, nu e așa. Ceea ce noi descriem acum se petrece în primul rând în inconștient. Pentru majoritatea oamenilor, conceptul de moarte nu face parte din reflecțiile de prim-plan ale zilei. Totuși, în inconștientul lor, ei știu că, pe zi ce trece, sunt tot mai aproape de a pierde pentru totdeauna șansa să facă ceea ce își doresc în viață, așa că se tem de acea zi din viitor când nu vor mai *avea* această șansă. Se tem de ziua în care vor muri.

M-am gândit la ceea ce tocmai îmi explicase Mike.

— Dar nu trebuie să fie așa, nu? Vreau să spun că, dacă cineva se întreabă de ce este aici, alege ce vrea să facă pentru a-și împlini MV-ul și face efectiv acele lucruri, atunci de ce s-ar mai teme de moarte? Nu poți să te temi că nu vei avea șansa să faci ceva, dacă tu deja ai făcut acel lucru sau dacă-l faci în fiecare zi.

Anne a zâmbit.

— Nu, nu poți, a spus ea aproape în șoaptă și s-a ridicat de la masă. A fost o plăcere să te cunosc, John. Mă tem că acum trebuie să mă întorc la prietenul meu, dar mi-a făcut plăcere conversația noastră.

M-am ridicat în picioare și ne-am strâns mâinile.

— Și mie, de asemenea, am spus. Mulțumesc că ai împărtășit aceste experiențe revelatoare cu mine.

În timp ce ea se întorcea la masa ei, m-am așezat la loc. Simțeam că ceva se schimbase în mine. Nu știam exact în ce fel, dar mi se părea că tocmai aflasem un lucru care avea să fie extrem de valoros pentru mult timp.

Mike s-a ridicat și el de la masă.

— Ești bine, John? Pari ușor uimit.

— Mă gândeam doar, am răspuns. Ceea ce spuneați tu și Anne are mult sens acum. Sunt surprins că nu am mai auzit lucrurile acestea sau

că nu m-am gândit eu la ele până acum.

— Toate la timpul lor, John. *Poate* că tu te-ai mai gândit și înainte, dar la acel moment nu erai pregătit să-ți asculți acele gânduri sau să reflectezi asupra lor.

Mike s-a aplecat și a luat două dintre farfuriile goale de pe masă.

— Nu vrei să-ți mai iau din farfuriile de pe masă? Sau te mai lupți cu crochetele de cartofi?

— În mod uimitor, da, am spus, desprinzându-mă de gândurile mele și revenind la mâncarea din fața mea. Sunt prea bune și mie mi-e încă prea foame ca să mă despart de ele.

În timp ce Mike pleca, mi-am reîndreptat gândurile spre toate lucrurile pe care tocmai le discutasem cu el și cu Anne. Era atât de mult de digerat. M-am gândit la povestea lui Anne și la impactul reclamelor. Cât de mult din definiția pe care eu o dădeam succesului, fericirii și împlinirii *fusese* decisă, de fapt, de alți oameni, și nu de mine? Greu de zis. M-am hotărât ca de acum înainte să fiu mai atent la mesajele ascunse în spatele vorbelor unora și altora.

Discuția despre moarte era o chestiune cu totul diferită. Știam că la finalul conversației noastre, ajunsesem la un nivel mai profund de înțelegere. Nu era vorba că până acum aș fi trăit într-o stare de disperare emoțională, cu gândul numai la moarte. Nici măcar nu era ceva la care să mă gândesc prea des. Dar rezonam foarte mult cu ideea de a trăi o viață prin care să-mi îndeplinesc propria menire și care să aibă un impact semnificativ asupra perspectivei mele cotidiene.

„Nu poți să te temi că nu vei avea șansa să faci ceva, dacă tu deja ai făcut acel lucru sau dacă-l faci în fiecare zi”, mi-am zis.

Îmi doream *să fi avut* acel gând sau să fi auzit asta mai devreme. „Totuși”, am reflectat eu, „nu este de ajuns să cunosc conceptul. Miza constă în a face lucrurile pe care vreau să le fac.”

14

M-am uitat iar pe spatele meniului.

De ce ești aici?

Îți este teamă de moarte?

Ești un om împlinit?

Întrebările nu mai păreau atât de ciudate, comparativ cu momentul în care le citisem pentru prima oară. De fapt, acum erau cu mult mai importante.

Ești un om împlinit?

„Până când nu vei merge mai departe și nu te vei mai mulțumi doar să știi de ce ești aici, ci vei depune eforturile necesare pentru a-ți împlini țelul, nu cred că poți să fii un om împlinit”, mi-am spus în sinea mea.

— Dar e mai ușor de zis decât de făcut, nu-i așa? m-a întrebat Casey.

Mi-am ridicat privirea în timp ce ea se întindea spre paharul meu cu apă.

— Într-adevăr, am spus. Mă gândesc la situația mea. Mă pricep la ceea ce fac zi de zi. Sunt plătit pentru asta. Ce se întâmplă dacă mă întreb de ce sunt aici, identific clar ceea ce vreau să fac și apoi îmi dau seama că nu știu să fac acele lucruri? Sau ce se întâmplă dacă nu-mi pot găsi o slujbă care să implice acele lucruri? Cum îmi voi câștiga existența? Cum să mă întrețin și cum să strâng bani pentru pensie? Dacă nu o să mă pricep la lucrurile astea noi, oricare ar fi ele? Și dacă e ceva de care ceilalți râd sau o muncă pe care nu o respectă?

Casey a așteptat să termin.

— John, tu crezi că odată ce o persoană face toți acei pași pentru a descoperi de ce se află aici și găsește adevăratul răspuns, va fi bucuroasă de ceea ce a descoperit?

Am tăcut pentru o clipă, încercând să-mi imaginez cum ar fi.

— Sper că da, am răspuns. Dacă și-a dat cu adevărat seama pentru ce există, îmi imaginez că trebuie să fie extraordinar.

— Și nu crezi că ar fi la fel de extraordinar să faci lucrurile care duc la împlinirea acestei meniri? m-a întrebat ea.

Am rămas din nou tăcut. Întrebarea asta părea prea ușoară. „Trebuie să fi omis ceva”, m-am gândit eu.

— Sigur, am zis. De ce nu ar fi? O persoană ar trebui să fie mai încântată și mai pasionată de asta decât de orice altceva.

— Atunci de ce crezi că ar putea să dea greș?

M-am uitat la ea. Înainte să apuc să răspund, Casey a continuat:

— Ai cunoscut vreodată oameni care să fie cu totul pasionați de ceea ce fac zi de zi? Nu păreau ei să-și dedice timpul unei activități care le făcea cu adevărat plăcere?

Am căzut din nou pe gânduri.

— Nu știu mulți, dar știu câțiva oameni care corespund descrierii.

— Sunt buni în ceea ce fac? m-a întrebat Casey.

— Păi da, am răspuns eu ușor sarcastic. Având în vedere timpul pe care îl dedică domeniului lor de activitate, ar trebui să-l stăpânească foarte bine. Mă refer la faptul că citesc despre asta în timpul liber, urmăresc emisiuni TV, participă la conferințe... Ținând cont de contactul permanent pe care îl au cu domeniul respectiv, ar trebui să fie buni în ceea ce fac.

— Nu obosesc făcând ceea ce fac? a insistat ea.

— Nu, i-am răspuns. Dau impresia că nu se mai satură. E ca și cum se încarcă cu și mai multă energie și… am zis și m-am oprit la jumătatea frazei.

Casey mi-a zâmbit.

— Par ei să aibă probleme în a-și găsi un loc de muncă?

Am făcut iar o pauză.

— Nu oamenii pe care îi știu eu. Ei au atât de multe cunoștințe și sunt atât de pasionați de activitatea lor, încât toți apelează la ei pentru sfaturi și îi vor implicați în ceea ce fac.

— Îmi imaginez că sunt oameni destul de optimiști și plini de energie, mi-a spus ea. Probabil că ei nu au nevoie să evadeze din cotidian ca să-și „reîncarce bateriile”.

Încercam să procesez comentariile lui Casey. Era un mod interesant de a privi lucrurile. „Cum ar fi viața dacă aș face mereu lucrurile pe care îmi doresc să le fac? Cum ar fi dacă mi-aș dedica tot timpul unui lucru de care să fiu pasionat?”

— Dar cum rămâne cu banii? am întrebat eu. Doar pentru că ești bun la ceva sau pentru că știi o groază despre asta, nu înseamnă că poți fi și foarte bine plătit. Poate că vei reuși mereu să-ți găsești de lucru, dar vei avea și un salariu bun?

Mă simțeam puțin mai bine în pielea mea pentru că venisem cu această ultimă idee.

— Până la urmă, am continuat, cine poate spune exact ce anume te-ar face să se simți împlinit?

— Înțeleg, a spus Casey. Ei bine, hai să ne gândim atunci la cel mai rău scenariu posibil cu privire la bani. O persoană ar putea să ducă o viață în care să facă zi de zi acel lucru pe care ea l-a identificat ca ducând la împlinirea Menirii sale în Viață. Totuși, nu face „o grămadă” de bani. Vai de mine, ar fi tragic. Imaginează-ți consecințele. Ai putea să te trezești trăindu-ți viața într-un mod care să corespundă întru totul MV-ului tău. Ai putea să-ți petreci întreaga viață făcând ceea ce ți-ai dorit mereu să faci, pentru că ți-ai dat seama de ce ești aici. Dar… e posibil să ajungi la vârsta de șaizeci și cinci de ani și să nu dispui de suficiente economii pentru pensie. Ce te faci atunci? m-a întrebat ea, pe un ton fals dramatic. Bănuiesc că singura variantă ar fi să continui să faci lucrurile care îți plac. Și asta chiar ar fi o tragedie.

Am izbucnit în râs.

— Casey, poți fi de-a dreptul sarcastică atunci când îți propui.

Ea mi-a întors zâmbetul.

— Încerc doar să mă asigur că am înțeles pe deplin maniera ta de a gândi.

— M-am prins, m-am prins. Ne întoarcem înapoi la povestea lui Mike despre pescar. De ce să aștepți să faci ceea ce vrei, când poți să

începi chiar acum.

— Și mai mult de atât. Îți amintești de conversația cu Anne despre cum cumpără unii oameni tot felul de lucruri?

— Sigur, vorbeam despre cum încearcă unii să alerge după mai mulți bani pentru a putea să cumpere mai multe lucruri. Ei speră că ceea ce achiziționează le va aduce împlinire pentru că ei nu fac ceea ce ar vrea în realitate să facă în viața de zi cu zi. Dar primejdia e că, cu cât cumpără mai mult, cu atât mai mult trebuie să muncească pentru a-și permite să achite ceea ce au cumpărat. Dacă nu sunt atenți, totul intră într-o spirală descendentă.

Am făcut o pauză. Aveam senzația că îmi scăpa ceva. M-am uitat la Casey, dar ea mă fixa, la rândul ei, cu privirea.

— Trebuie să aibă de a face cu cel mai rău scenariu posibil, nu-i așa? am întrebat eu.

Casey a încuviințat din cap.

Am stat un moment să mă gândesc.

— Cred că, mai întâi, în cel mai rău caz, poți alege oricând să faci altceva.

Casey a încuviințat iar din cap.

— Și ăsta este scenariul cel mai sumbru. În mod evident, există și o variantă mai bună. Poți fi foarte bine plătit făcând lucrurile pe care îți dorești să le faci și care îndeplinesc țelul pentru care te afli aici.

Încă o dată, Casey a dat aprobator din cap.

Știam că încă nu ajunsesem la acel lucru care simțeam că-mi scapă. M-am rezemat de spătarul banchetei și am luat o gură de apă. Eram pe punctul de a cere un indiciu, când, brusc, m-am prins despre ce era vorba.

— Poate că banii devin mai puțin importanți. Adică, depinde de fiecare persoană și de circumstanțe, dar privind în urmă la conversația pe care am avut-o mai devreme cu Anne, îmi amintesc că mă întrebam de ce oamenii lucrează, de fapt. În timpul discuției mele cu Anne, am abordat și acea parte a motivului pentru care munca este legată de căutarea împlinirii.

— Poți să-mi dai un exemplu? m-a întrebat Casey.

— Ei bine, motivul pentru care eu lucrez este acela de a face bani, am răspuns. Am nevoie de bani pentru lucrurile pe care le cumpăr. Când mă gândesc la toate lucrurile pe care le cumpăr, cred că semăn și eu puțin cu oamenii aceia despre care vorbeam cu Anne. O mulțime din lucrurile pe care le dețin mă ajută să evadez pentru o vreme, mă ajută să mă destind și mă fac să mă simt mai bine în mediul meu. Ce mă întreb însă este câte dintre acestea mi-ar mai fi de vreun folos dacă nu aș mai simți nevoia de a „evada” sau de a mă „destinde”? Dacă aș face întotdeauna ceea ce îmi doresc, atunci n-aș mai simți la fel de mult nevoia de evadare și detașare. Nu spun că m-aș duce să trăiesc

într-o cabană undeva în pădure, dar mă întreb dacă nu cumva „o grămadă de bani” nu e o sintagmă care să varieze în funcție de măsura în care persoana respectivă trăiește o viață care îi împlinește MV-ul.

Casey a dat iar aprobator din cap.

— Deci tu sugerezi că oamenii ar trebui să înceteze să-și mai dorească să aibă mulți bani?

— Nu, am spus, încercând să-mi găsesc cuvintele potrivite pentru a explica ceea ce gândeam. Nu asta vreau să spun. Spun asta doar în ceea ce mă privește, cred că, dacă mi-aș da seama de ce sunt aici și dacă aș face acele lucruri despre care am stabilit că ar duce la împlinirea acestei meniri, atunci probabil că aș fi mai puțin preocupat de banii pe care îi am. Asta e tot ce încerc să afirm.

Casey s-a ridicat de la masă și a luat două dintre farfuriile mele goale. Zâmbea.

— Interesante reflecții, John.

Am privit-o cum se întorcea în bucătărie.

„Și acesta este un loc interesant.”

15

Când a revenit, Casey mi-a umplut din nou paharul cu apă și s-a așezat în fața mea.

— John, când am mers cu vasele tale la bucătărie, Mike mi-a reamintit de ceva ce cred că te va interesa. Are legătură cu discuția noastră pe tema provocărilor pe care oamenii le pot avea de înfruntat atunci când încearcă să-și ducă la îndeplinire MV-ul.

— Te referi la întrebarea mea despre cum își câștigă ei existența?

— Asta este doar o parte, sunt încă și mai sunt multe de spus.

M-am uitat la Casey.

— Să auzim.

— Pentru ca asta să meargă, a început ea, vreau ca tu să te gândești la câțiva dintre acei oameni despre care vorbeam mai devreme.

— Vrei să spui, la acei oameni despre care știu că sunt foarte pasionați de ceea ce fac? am întrebat eu. Cei care par să-și petreacă fiecare zi făcând ceea ce le place cu adevărat?

— Despre ei vorbesc. Ai observat ceva la ei?

— Păi, o femeie lucra în vânzări la…

— De fapt, John, a intervenit Casey, privește puțin mai departe de ceea ce fac efectiv. Ce ai observat în general la ei?

M-am lăsat pe spate și am închis ochii pentru câteva clipe. În minte

mi-a apărut imaginea oamenilor la care mă gândeam.

— După cum spuneam și mai devreme, par să fie toți cu adevărat fericiți. Par să se bucure efectiv de ceea ce fac. În plus, sunt și foarte siguri pe ei. Și nici nu dau impresia că ar fi doar o bravură. Par, pur și simplu, să știe că lucrurile vor merge în direcția în care vor ei să meargă. E posibil să sune ciudat, dar o altă caracteristică e aceea că ei sunt toți niște oameni norocoși. Pur și simplu li se întâmplă lucruri bune, lucruri neașteptate.

— Poți să-mi dai un exemplu? a întrebat Casey.

— Mă gândesc la o femeie care lucrează în publicitate, ceea ce pare destul de ciudat după discuția pe care am avut-o mai devreme cu Anne. În orice caz, ea încerca să obțină un contract important. Nici măcar nu știu despre ce era vorba, dar îmi amintesc că era ceva complicat și că mulți alții au încercat și au dat greș. Ei bine, ea a decis că voia să prindă acel contract. După două săptămâni petrecute lucrând la prezentarea ei, a primit un telefon de la un vechi prieten din facultate. Nu mai vorbise cu persoana respectivă de foarte mult timp. Pe când își povesteau ce au mai făcut în viață, au ajuns să discute despre muncă, iar femeia a menționat că se străduia din răsputeri să obțină acel contract. S-a dovedit că prietenul ei din facultate avea un alt prieten care lucra tocmai la acea companie cu care ea încerca să ajungă la o colaborare. Câteva telefoane mai târziu, cei trei s-au întâlnit la cină. Iar după câteva săptămâni, ea a obținut contractul cu acea companie. La asta mă refer când spun că acelor oameni li se întâmplă lucruri neașteptate. Ei par să fie pur și simplu foarte norocoși.

— De ce crezi asta, John? a întrebat Casey.

Am mai luat o gură de apă.

— Nu știu exact, poate este o simplă coincidență. E amuzant că totuși m-ai pus să mă gândesc la acei oameni care chiar se bucură de ceea ce fac. Sunt aceia care își petrec timpul ocupându-se cu lucruri care par să fie în concordanță cu MV-ul lor. Iar întâmplările astea norocoase par să li se întâmple tot timpul.

Casey a zâmbit și s-a uitat la mine.

— Și li se întâmplă doar lor? Ție ți s-a întâmplat vreodată așa ceva?

M-am rezemat de spătarul banchetei.

— Cred că da. De fapt, nu-mi vine imediat în minte un moment precis, dar știu că au fost clipe în care am fost uimit că mi s-a întâmplat ceva neașteptat exact atunci când chiar aveam nevoie.

— John, dacă ți-ai putea aminti exact acele împrejurări, am o bănuială că vei găsi o legătură între ele.

— Ca, de pildă, că acelea erau momentele în care am făcut exact ceea ce am vrut *eu* să fac? am întrebat.

Cum am rostit cuvintele acelea, un fior mi-a străbătut tot corpul.

Era același sentiment pe care îl avusesem și mai devreme, atunci când îmi dădusem seama că am aflat ceva important despre mine.

— Nu pot vorbi în numele tău, John, dar lucrând aici, la cafenea, am remarcat câte ceva la oameni, în general. Cei care își cunosc MV-ul și care fac tot ce își doresc ca să-l ducă la îndeplinire chiar par foarte norocoși. În mod surprinzător, lucruri neprevăzute li se întâmplă exact atunci când au cea mai mare nevoie. Am vorbit cu câțiva dintre ei despre asta și, în vreme ce toți au fost de acord că există astfel de întâmplări, nu toți aveau aceeași părere despre ceea ce ar fi putut să le producă. Ca să fiu sinceră, majoritatea nu erau cu adevărat preocupați să afle exact despre ce e vorba. Știu că e ceva ce se întâmplă atunci când își împlinesc Menirea în Viață și că, pentru ei, așa merg lucrurile.

— Ciudat, am zis. Sună cumva mistic.

— Unii au spus și asta. Alții o văd ca pe o parte din fluxul firesc al universului sau ca pe o forță superioară care acționează în favoarea lor. Există însă și unii care spun că e vorba de noroc, și atât. Dar toți sunt de acord că există și că are un rol semnificativ în ceea ce fac ei.

— Tu ce crezi, Casey?

De data aceasta, ea a fost cea care a rămas tăcută pentru o clipă.

— Sincer, nu știu. Presupun că sunt toate aceste motive la un loc și poate încă unul. Ai auzit vreodată de teoria numerelor exponențiale?

— Nu prea cred. Poți să-mi explici?

— Bineînțeles, e destul de simplu. Îți voi da un exemplu. Teoria numerelor exponențiale se referă la situația în care tu spui cuiva un anumit lucru și persoana respectivă se duce și spune și altora, iar oamenii aceștia, la rândul lor, transmit mesajul și mai departe. În acest fel, curând, mesajul tău va ajunge la mult mai mulți oameni decât cei cu care ai vorbit tu.

— E cam ca atunci când dai mai departe un e-mail primit, am spus eu, sau când tu îl trimiți la zece oameni și apoi aceștia îl retrimit spre încă alți zece și tot așa.

— Exact. E același principiu. Acum imaginează-ți că îi informezi pe acei oameni în legătură cu ceva ce tu faci ca să-ți îndeplinești MV-ul. Dacă împărtășești acest lucru cu zece oameni și fiecare dintre ei îl transmite mai departe altor zece, și tot așa, fără să-ți dai seama, vei avea o grămadă de oameni care îți vor fi, poate, de ajutor cândva.

Am rămas puțin pe gânduri.

— Dar de ce ar fi ei dispuși să mă ajute? Ce i-ar motiva să vorbească cu alți oameni despre ceea ce încerc eu să fac?

Casey s-a uitat la mine, dar nu mi-a răspuns. Aveam impresia că e încă unul din acele momente în care trebuia să-mi răspund singur la întrebare. M-am gândit la conversația pe care tocmai o purtam și la cum am ajuns la subiectul numerelor exponențiale. Totuși, soluția nu-mi venea în minte.

— Nu sunt sigur că m-am prins, Casey. Ce spui de un indiciu?

— John, amintește-ți de acei oameni la care te-ai gândit la începutul discuției noastre – aceia care lucrează pentru a-și îndeplini MV-ul. Cum este să interacționezi cu ei?

— E minunat. Nu poți să nu fii captivat de pasiunea lor și de entuziasmul pe care îl investesc în ceea ce ei fac. Parcă-ți vine și ție să-i ajuți.

M-am oprit iar.

— Oh, zău așa, Casey. Vrei să zici că ăsta e răspunsul? Dar ce legătură are cu mesajul care este transmis de la o persoană la alta?

— John, tocmai ai spus că pasiunea și entuziasmul lor te fac să simți că vrei să ajuți. Dacă nu ai putea să-i ajuți, dar ai cunoaște alți oameni care ar fi capabili să o facă, i-ai contacta?

— Evident. Te simți inspirat pentru că ei par a fi… am început eu și m-am oprit, căutându-mi vorbele.

— Pe calea cea dreaptă? a completat Casey.

— Da, cam așa ceva. Ei par a fi pe calea cea dreaptă și de aceea îți vine pur și simplu să-i ajuți.

— Și atunci când vorbești despre ei cu alți oameni care ar fi în măsură să-i ajute, în ce termeni îi descrii? a întrebat Casey.

Am schițat un zâmbet, adresat atât mie, cât și lui Casey.

— Când vorbesc despre ei, preiau din pasiunea și entuziasmul pe care ei mi le-au insuflat inițial. E ceva molipsitor, ca și cum emoția ar însoți povestea sau nevoia de a-i ajuta.

— Poate că ăsta este răspunsul pe care îl cauți.

Casey s-a ridicat și a strâns vesela murdară rămasă pe masă.

— Sunt impresionată, John, a adăugat ea, ținând farfuriile goale în mână. Ți-a fost foame, nu glumă.

— Mâncarea e de vină, am replicat eu. E prea bună ca să o lași în farfurie.

Am aruncat o privire spre bucătărie și l-am văzut pe Mike. Mi-a făcut cu mâna, iar eu i-am întors salutul, ceva mai puțin rușinat de data aceasta la gândul că e ciudat să faci cu mâna bucătarului atunci când iei cina în oraș.

— Casey, nu cumva a mai rămas vreo bucată din plăcinta aceea cu căpșune și rubarbă?

Ea a început să râdă.

— Mă duc la bucătărie să văd ce se poate face.

Câteva minute mai târziu, Mike a sosit la masa mea. Pe farfuria din mâna lui era o bucată de plăcintă îndeajuns de mare cât să ajungă la patru persoane.

— O felie de plăcintă cu căpșune și rubarbă? a întrebat el.

— Mike, cred că mi-ai adus jumătate din plăcintă. Nu sunt sigur că pot să o dovedesc pe toată.

Odată cu plăcinta, a mai adus un șervet și o furculiță curată.

— Ia-o încet, stai cât ai nevoie, nu e nici o grabă. Cum a fost discuția ta cu Casey?

Între timp, eu luasem deja o îmbucătură de plăcintă și tocmai o mestecam. Am băut niște apă, ca să se ducă mai repede.

— A fost interesantă, foarte interesantă. Am vorbit despre oamenii care par să fi răspuns la versiunea ușor modificată a acestei întrebări, am spus eu, arătând cu degetul spre meniu.

Pentru o secundă, cuvintele de pe spatele meniului au devenit iarăși: „De ce sunt aici?" preschimbându-se apoi în: „De ce ești aici?" Nici nu m-am mai obosit să semnalez schimbarea.

— Exact, acea întrebare, am continuat. Persoanele respective par să aibă niște trăsături comune, și anume: știu de ce sunt aici, și-au dat seama ce își doresc să facă spre a-și împlini menirea pentru care se află aici și sunt perfect încrezători că vor reuși să facă acele lucruri. Casey mi-a explicat câteva dintre teoriile pe care oamenii le au în această ultimă privință.

Mike a zâmbit larg.

— Aici, sunt multe speculații. E ceva ce ne preocupă de foarte mult timp, poate chiar de pe vremea filosofilor antici.

— Mike, sunt puțin confuz într-o anumită privință. De ce nu toată lumea își caută MV-ul? Ce îi împiedică? Și înainte să începi, știu că ar trebui să-mi pun și eu această întrebare, ceea ce și făceam, de altfel, când ai venit la mine, dar sunt curios să știu dacă există un răspuns mai profund, mai complex, decât orice alt răspuns pe care mi l-aș putea oferi eu însumi.

Mike a sorbit din cana pe care o avea în mână și pe care o puse apoi pe masă, în timp ce se așeza pe bancheta din fața mea.

— Cu siguranță fiecare dintre noi are propriile răspunsuri și motivații, a început el. Și fiecare în parte trebuie să și le stabilească singur, din moment ce suntem unici în experiențele noastre personale. Există totuși anumite elemente care par să domine.

— Ca de exemplu?

— Ei bine, mulți oameni nici măcar nu au auzit de conceptul de Menire în Viață. Alții înțeleg conceptul, dar nu știu sigur dacă li se aplică și lor. Apoi sunt unii oameni care, din pricina educației, a mediului sau poate a credințelor religioase, nu cred că au dreptul să aibă și să-și ducă la îndeplinire MV-ul. Chiar și oamenii care simt că

au o Menire în Viață și care cred că au dreptul să și-o împlinească nu consideră uneori că pentru asta este de ajuns să știe că pot să o facă și să facă apoi ceea ce își doresc. Ceea ce ne duce înapoi la un fragment al discuției tale cu Anne. Multe persoane își construiesc viața sau își iau puterea din a-i convinge pe ceilalți că ele, sau ceea ce fac ori vând, reprezintă cheia către împlinire. Imaginează-ți provocarea cu care sunt nevoite să se confrunte dacă oamenii ajung să își dea seama că fiecare deține controlul asupra propriului grad de împlinire sufletească. Persoanele care încearcă să-i convingă pe ceilalți își pierd puterea. Pentru acest gen de persoane, pierderea puterii pe care o au asupra celor din jur nu sună prea tentant.

— Ce spui tu îmi amintește de una dintre discuțiile pe care le-am avut cu Casey ceva mai devreme, am zis eu. Ea m-a ajutat să înțeleg că odată ce cineva își cunoaște MV-ul, ajunge să facă și să fie tot ce își dorește. Persoana respectivă nu mai are nevoie de permisiunea sau de consimțământul nimănui altcuiva.

— Corect. Și mai presus de orice, nimeni nu poate să ia cuiva posibilitatea de a realiza tot ce își dorește în viață, după cum nu poate nici să-i faciliteze acea posibilitate. Fiecare dintre noi își controlează propriul destin.

M-am gândit la asta și la discuțiile avute mai devreme cu Casey și Anne.

— Ceea ce descrii tu este foarte diferit de mesajul pe care îl văd și îl aud în viața de zi cu zi. Înțeleg de ce oamenilor le este atât de greu să reflecteze asupra propriei existențe și să-și controleze destinul – darămite să meargă și mai departe și să trăiască efectiv conform acelor principii.

— Absolut, a încuviințat Mike. Dar nu e imposibil. De fapt, acum câteva săptămâni, un vizitator al cafenelei noastre ne-a spus, mie și lui Casey, o poveste interesantă despre cum a învățat el să-și stăpânească propriul destin. Dacă te interesează, am să ți-o împărtășesc.

— Cu siguranță. Avem de-a face cu alți pescari?

Mike a râs.

— Nu, de data asta avem de-a face cu sportul. Mulți ani, tipul ăsta a avut un vis recurent în care se făcea că se chinuia să reușească o lovitură de golf foarte dificilă. După cum mi-a explicat, el nu era în viața reală un jucător foarte bun de golf, astfel încât, să aibă de înfruntat o asemenea provocare în somn era foarte frustrant. În visul său, mingea pe care trebuia să o lovească era așezată pe pervazul unei ferestre, pe o stâncă foarte abruptă sau într-un alt loc la fel de ridicol și de dificil. El încerca în repetate rânduri să-și găsească o poziție potrivită pentru a obține o lovitură cât mai bună, dar niciodată nu simțea că-i iese bine și știa că lovitura ar fi fost slabă. Cu cât încerca mai multe lovituri, cu atât se simțea mai nerăbdător și mai stresat. În

momentul în care sentimentul acela de frustrare atingea cote maxime, simțea că era în sfârșit gata pentru o lovitură reușită. Însă, pe măsură ce se pregătea să execute lovitura, mingea își schimba locul, și el trebuia să o ia de la capăt și să facă față unei noi configurații a terenului, la fel de dificilă ca și prima. Atunci, el trecea iarăși prin tot acel tăvălug de emoții și anxietăți. Ciclul se repeta până în clipa în care se trezea cu inima bubuindu-i în piept și cu tot corpul încordat. Într-o noapte el a avut același vis, dar în momentul în care de obicei atingea nivelul maxim de frustrare, și-a dat seama că ar putea pur și simplu să ia mingea și să o așeze în altă parte. Nu avea nimic de pierdut și nimănui nu-i păsa de unde lovea. El mi-a spus că s-a trezit cu sentimentul foarte puternic că i s-a revelat o idee fundamentală, o idee ce niciodată nu i se mai păruse atât de evidentă. Ne-am încheiat discuția cu o explicație din partea lui: „în ciuda a ceea ce suntem învățați să credem, a ceea ce auzim în reclame sau simțim atunci când suntem extrem de stresați la muncă, cu toții controlăm fiecare moment din viețile noastre. Eu uitasem de asta și încercam pur și simplu să mă conformez tuturor tipurilor de influențe venite din altă parte, lăsându-le să-mi domine viața. La fel cum nimănui nu-i păsa cu adevărat de unde loveam eu mingea, ci doar mie, așa în viață doar tu știi cu adevărat ce vrei de la viață. Nu lăsa niciodată lucruri sau oameni să te ducă în punctul în care să simți că nu mai deții controlul asupra propriului destin. Fii activ în alegerea propriei căi, în caz contrar, altcineva o să aleagă pentru tine. Mută pur și simplu mingea de golf”.

Mike și-a încheiat povestea și s-a uitat la mine.

— Vezi, nici urmă de pescar.

— Chiar că, nici urmă de pescar, dar o poveste foarte bună totuși. Îmi place mesajul.

— Și tipului i-a plăcut. A spus că mesajul acelui vis i-a schimbat viața. Începând din acel moment, a înțeles că era unicul responsabil de alegerea propriului destin. Acum, de fiecare dată când întâmpină vreo piedică și nu este sigur ce să facă, își spune să mute pur și simplu mingea de golf. El spune că e de ajuns să rostească acele cuvinte ca să-și amintească să nu-i fie teamă și să facă tot ceea ce își dorește.

17

M-am uitat la ceas. Era cinci și un sfert dimineața.

— Nu pot să cred, am spus. Aproape că-i timpul să comand din nou

micul dejun.

Mike a schițat un zâmbet.

— Poate ai vrea să-ți termini mai întâi plăcinta.

— Cu multă plăcere, am răspuns și am luat încă o furculiță zdravănă.

Am terminat de mestecat și am mai luat o gură de apă.

— Mike, mai e ceva de care încă nu sunt sigur. Am vorbit despre asta atât cu tine, cât și cu Casey, dar încă nu am găsit răspunsul.

Mike a zâmbit din nou.

— Dă-i drumul. Numai să nu fie vorba despre rețeta de plăcintă. Asta este una dintre puținele informații pe care le ținem secrete aici. A fost a mamei mele și i-am promis că nu am s-o dezvălui niciodată.

Am surâs larg.

— Înțeleg. Din fericire, eu caut un alt răspuns. Am vorbit de acei oameni care se întrebau „De ce sunt aici?" și am discutat cu Casey atât despre numeroasele consecințe care derivă de aici, cât și despre ceea ce pot oamenii să facă în momentul în care află răspunsul. Ceea ce încă nu știu este…

— Cum să procedezi ca să găsești răspunsul, a intervenit Mike.

— Exact.

— Cred că pentru asta mai bine o chem pe Casey. Poate împreună putem să-ți dăm un răspuns mai bun decât cel pe care ți l-am oferi separat.

Mike s-a ridicat de la masă și s-a dus în celălalt capăt al localului, acolo unde Casey stătea și vorbea cu Anne și cu amicul ei. M-am întrebat dacă ei discutau despre aceleași lucruri ca și mine.

Câteva clipe mai târziu, Casey s-a ridicat și s-a întors la mine, împreună cu Mike.

— Cum e plăcinta? m-a întrebat ea, în timp ce se strecurau amândoi pe locurile din fața mea.

— Excelentă, am spus cu un zâmbet larg. Aproape că nu mai încape nimic în mine.

— Casey, John se întreba cum găsește cineva răspunsul la prima întrebare, a spus Mike arătând spre cuvintele „De ce ești aici?", trecute pe spatele meniului, care s-au transformat din nou în: „De ce sunt aici?" M-am gândit că am putea să încercăm să-l lămurim împreună.

Casey a încuviințat din cap, apoi s-a uitat fix în ochii mei.

— Ai o cutie poștală, John? m-a întrebat ea, cu o voce foarte serioasă.

— Bineînțeles.

— Ei bine, în prima noapte cu lună plină, care cade în a șaptea zi a lunii următoare, un pachet va ajunge în cutia ta poștală. În acel pachet este un document care, sub lumina unei lumânări, va dezvălui un

mesaj ascuns de la cei care știu răspunsul. Mesajul poate fi citit o singură dată în viața ta, numai la lumina lumânării și pe data de șapte a lunii respective.

M-am oprit din băut și m-am aplecat în față pentru a auzi mai bine ce urma să spună în continuare.

— Atunci când vei deschide pachetul, vei ști că este pentru tine fiindcă panglica va fi roșie și legată cu un nod dublu, cu…

În acea clipă am observat că masa se mișca – de fapt, părea să vibreze. M-am lipit de spătarul banchetei.

— Ce se întâmplă, Casey? am întrebat eu, surprins. Masa…

Casey însă și-a continuat explicațiile, de parcă nici nu ar fi observat că masa se cutremura.

— …cu bucla cea mare de cel puțin două ori mai voluminoasă decât cea mică, pe care o vei putea găsi sus, în colțul din stânga al pachetului.

Am aruncat o privire spre Mike. Spre surprinderea și ușoara mea jenă, am realizat că tremuratul mesei nu era vreun semn de pe lumea cealaltă, așa cum începusem să cred că ar putea fi, ci era provocat de Mike. El o ascultase pe Casey și, pentru a-și reține hohotele de râs, își pusese mâna la gură și se sprijinea cu coatele pe masă. Râdea atât de tare încât se zgâlțâia din tot corpul, ceea ce făcea ca și masa, la rândul ei, să se zgâlțâie.

Am izbucnit și eu în râs. Casey s-a întors spre Mike și l-a pocnit ușor, în joacă, cu pumnul în umăr.

— Nu ești un complice prea bun, a spus Casey zâmbind.

— Scuze, a spus Mike. Ai fost prea convingătoare. Nu am putut să mă abțin.

— OK, a spus Casey, poate că mi-am luat libertate creativă puțin cam mare în ceea ce privește răspunsul la întrebarea ta, John.

— Puțin! a repetat Mike. Aș spune mai degrabă că a fost o creație literară de-a dreptul. „Legată cu un nod dublu și o…”

Mike a imitat-o pe Casey până la capăt și ne-am pus cu toții pe râs din nou.

— Ești o povestitoare desăvârșită, Casey, am spus. Totuși, mă tem că încă nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Pe lângă faptul că ne-am amuzat și noi puțin, a spus ea zâmbitoare, încercam să subliniez și un aspect important. Mulți oameni pun această întrebare și vor să știe răspunsul, dar vor ca altcineva să le aducă acest răspuns.

— Într-un pachet care ar ajunge pe data de șapte, am spus eu și i-am zâmbit.

— Da, pe șapte. Treaba este că, așa cum liberul-arbitru ne permite să decidem ceea ce vrem să facem odată ce știm răspunsul, tot noi suntem responsabili și de aflarea acestuia.

— Așadar, ceea ce spui, am început eu, este că nu poți să faci doar primul pas, apoi să aștepți. Dacă cineva vrea cu adevărat să știe de ce este aici, trebuie să deslușească singur răspunsul.

— Exact, a spus Mike. Și oamenii fac asta în diverse feluri. Unii își petrec timpul meditând la motivele pentru care sunt aici. Alții ascultă muzica lor preferată și își notează unde îi poartă gândul. Unii oameni petrec un timp singuri în natură, în timp ce alții se consultă cu prietenii și cu străinii. Alții sunt ghidați către răspunsul așteptat, prin intermediul ideilor și poveștilor pe care le citesc în cărți.

— Ai vreo recomandare legată de metoda care funcționează cel mai bine? am întrebat eu.

Casey a ridicat atunci privirea spre mine.

— Asta chiar depinde de fiecare în parte, John. Cheia de care trebuie să-ți amintești este următoarea, că noi suntem singurii care putem să ne găsim răspunsul *nostru.* Este unul dintre motivele pentru care mulți oameni petrec ceva timp singuri în timp ce caută acest răspuns.

— Înțeleg de ce, am spus. Este greu să te concentrezi la ceva atunci când ești bombardat din toate părțile de informații și de mesaje.

— Așa e, a aprobat Mike. Atunci când oamenii își petrec timpul meditând sau stând singuri în natură, de obicei ei încearcă să scape de „zgomotul" exterior, astfel încât să se poată concentra la ceva în care *ei* cred cu adevărat.

— Asta este tot?

— Nu chiar, a răspuns Casey. John, îți mai amintești discuția despre importanța pe care o are deschiderea față de alte idei, culturi, perspective, oameni și aspecte de genul acesta?

— Desigur, atunci vorbeam despre cum o persoană ar putea să descopere diverse lucruri pe care ar putea să le facă pentru a-și duce la împlinire Menirea în Viață.

— Întocmai, a spus Casey. Aceeași idee se aplică și atunci când încerci să-ți dai seama care este MV-ul tău. Unii îl găsesc atunci când experimentează lucruri noi și deprind astfel idei noi, alții pur și simplu simt asta. Mulți oameni chiar au o reacție fizică. Unii simt fiori pe șira spinării sau plâng de bucurie atunci când dau întâmplător peste ceva cu care rezonează. Pe alții, îi năpădește un sentiment al cunoașterii. Toate acestea pot fi indicii care să-i ajute pe oameni să afle răspunsul la întrebarea „De ce sunt aici?"

— Îmi dau seama, am răspuns și am zâmbit. Mi s-a mai întâmplat asta înainte, atunci când am citit sau am auzit ceva și pur și simplu am rezonat cu acel lucru. De fapt, am avut numeroase astfel de momente în seara asta.

Casey mi-a zâmbit, la rândul ei.

— Ți-am răspuns la întrebare, John?

— Așa cred. Dacă am înțeles bine ce spuneți, nu există un singur răspuns pentru toată lumea, dar o variantă ar fi să abordezi problema dintr-o poziție care să-ți permită să te concentrezi pe deplin asupra ei. Să fii deschis față de diferite experiențe și idei, să-ți urmărești propriile reacții, și aceste lucruri pot fi de ajutor.

— Te-ai prins, a spus Mike.

Casey s-a ridicat de la masă.

— Mă duc să văd ce fac și ceilalți oaspeți. Mai ai nevoie de ceva, John?

— Nu cred, Casey, mersi. Doar dacă nu cumva o să primesc un pachet neașteptat, cu o panglică roșie, livrat într-o noapte cu lună nouă... Atunci probabil că voi mai avea niște întrebări pentru tine.

Ea a râs și i-a făcut cu ochiul lui Mike.

— S-a făcut. Să ne ții la curent.

18

— John, încotro mergeai când te-ai oprit aici? m-a întrebat Mike, în timp ce Casey ne părăsea.

— Îmi începeam vacanța. Am simțit că am nevoie de o evadare – de o ocazie să reflectez. Chiar dacă nu știam concret la ce voiam să mă gândesc. Trebuie să spun, în ultimele...

M-am uitat cu coada ochiului la ceas.

— ...în ultimele ore, am descoperit câteva teme destul de bune de gândire.

— Mike, te superi dacă îți pun o întrebare personală?

— Deloc, despre ce e vorba?

M-am uitat la el.

— Ce te-a făcut *pe tine* să-ți pui acea întrebare de pe spatele meniului?

Mike s-a lăsat pe spate și un zâmbet i s-a înfiripat pe chip.

— De ce ești atât de sigur că am făcut asta?

— Tu, felul tău de a fi, de a privi lucrurile, locul ăsta. Nu sunt sigur, dar am sentimentul că faci exact ceea ce vrei să faci. Îmi imaginez că ți-ai pus acea întrebare cândva, iar acest loc este rezultatul obținut.

Mike a zâmbit iar și a luat o înghițitură din cana lui.

— Acum câțiva ani, trăiam o viață destul de zbuciumată. Făceam niște cursuri postuniversitare la seral, iar ziua munceam cu normă întreagă și, în rest, îmi umpleam fiecare minut liber cu

antrenamentele pentru a deveni atlet profesionist. Timp de doi ani și jumătate, aproape fiecare minut al vieții mele a fost planificat. După terminarea cursurilor, am renunțat la locul de muncă și mi-am luat o vară liberă, căci deja obținusem o nouă slujbă care ar fi început în septembrie. Am decis împreună cu un prieten să mergem în Costa Rica pentru a sărbători împreună absolvirea. Și el terminase cursurile odată cu mine. Am petrecut câteva săptămâni călătorind în jurul țării, făcând drumeții prin pădurile tropicale, observând natura și luând contact cu o nouă cultură. Apoi, într-o bună zi, ne-am așezat pe un buștean să mâncăm mango și să ne uităm la valurile care se spărgeau pe plaja incredibil de frumoasă. Am petrecut acea după-amiază făcând surf în apa cu o temperatură de treizeci de grade și relaxându-ne, uitându-ne la cerul care se preschimba din albastru cristalin în roz, portocaliu și roșu, pe măsură ce soarele începea să apună.

— Sună spectaculos, am spus eu.

— Așa și era. Și îmi amintesc cum admiram întreaga scenă, și mi-am dat deodată seama că în timp ce eu îmi planificasem fiecare minut al vieții în ultimii doi ani și jumătate, această scenă se repeta aici în fiecare zi. Paradisul era la doar câteva ore de zbor și câteva drumuri noroioase de mine, și eu nici măcar nu știam că există. Atunci am realizat nu doar că fusese acolo tot timpul în cei doi ani și jumătate în care eu fusesem atât de ocupat, dar soarele strălucea pe cer, iar valurile se spărgeau de mal, de milioane, dacă nu de miliarde de ani. Acea revelație m-a copleșit, și eu m-am simțit atunci foarte mărunt. Problemele mele, lucrurile pentru care mă stresasem, grijile mele despre viitor, toate păreau complet neimportante. Am știut că orice aș fi făcut sau nu aș fi făcut în timpul vieții mele, indiferent dacă deciziile mele erau corecte, greșite sau undeva la mijloc, toate acestea aveau să dăinuie mult timp după ce eu nu aș mai fi fost în viață. Am rămas acolo, în fața acelei splendori, a măreției naturii și a concluziei că viața mea era doar un element infinitezimal din ceva mult mai mare. M-a lovit apoi gândul: „De ce sunt aici? Dacă toate lucrurile pe care le consideram ca fiind atât de importante nu sunt chiar așa, atunci ce contează cu adevărat? Care este țelul vieții mele? De ce sunt aici?" Având în minte aceste întrebări, am trecut prin ceva asemănător cu ceea ce ți-a descris Casey. Am revenit mereu la ele până în momentul în care am găsit răspunsurile.

M-am rezemat iar de spătarul banchetei. Nu mi-am dat seama atunci, dar când Mike vorbea, eu mă aplecam ca și cum aș fi vrut să-i sorb fiecare cuvințel.

— Mulțumesc, Mike. Asta este o poveste uimitoare.

— Viața e o poveste uimitoare, John. Doar că anumiți oameni nu înțeleg că ei sunt autorii și că pot să o scrie exact așa cum vor.

Mike s-a ridicat de la masă.

— Trebuie să mă întorc și să mă apuc să curăț puțin prin bucătărie. Te mai pot ajuta cu ceva, John?

— Nu, cred că o să pornesc la drum în curând. Apropo… mă cam rătăcisem când am nimerit aici. Nu știu exact în ce direcție ar trebui să o iau acum.

Mike mi-a zâmbit.

— Ei bine, asta depinde de locul unde vrei să ajungi.

A dat să mai spună și altceva, dar s-a oprit, ca și cum ar fi revenit asupra ideii și s-ar fi răzgândit. Când a vorbit iar, era evident o cu totul altă idee.

— Dacă mai mergi câțiva kilometri pe drumul ăsta, ajungi la o intersecție. O iei la dreapta și drumul acela te va scoate iar pe autostradă. Este o benzinărie chiar înainte de intrarea pe autostradă. Ai destul combustibil ca să ajungi până acolo.

Nu reușeam să înțeleg de unde știa el că aveam destul combustibil ca să ajung până la benzinărie, dar bănuiam că la final urma să-i dau dreptate. M-am ridicat de la masă și i-am întins mâna.

— Îți mulțumesc, Mike. Ai aici un loc foarte special. Mi-a strâns mâna.

— Cu plăcere, John. Mult noroc în călătoria ta. Acestea fiind zise, s-a întors și a plecat.

19

M-am uitat la meniu.

De ce ești aici?

Îți este teamă de moarte?

Ești un om împlinit?

Erau întrebări profunde. Dacă cineva m-ar fi întrebat aceste lucruri cu o zi înainte, m-aș fi gândit că e sărit de pe fix. Acum, când citeam cuvintele scrise pe coperta spate a meniului, nu puteam să-mi imaginez cum ar fi fost să nu fi dat de ele.

Casey a venit la masa mea, a lăsat nota de plată și mi-a întins o caserolă.

— E ultima felie de plăcintă cu căpșune și rubarbă. Un cadou de rămas-bun de la Mike. Iar asta este de la mine, mi-a spus ea și mi-a oferit un meniu. Pe coperta din față, sub cuvintele *Cafeneaua de la capătul lumii,* Casey a scris un mesaj pentru mine. De-a lungul timpului, l-am tot citit și recitit. Ceva mic, ca să-ți amintești de noi, mi-a spus ea și a zâmbit.

— Îți mulțumesc, Casey. Mulțumesc mult pentru tot.

— A fost plăcerea mea, John. Pentru asta suntem aici.

Am lăsat niște bani pe masă, am luat meniul și caserola cu plăcintă și am pășit afară din cafenea, avântându-mă într-o nouă zi care abia începea.

Soarele tocmai se înălța pe deasupra copacilor din câmpia care se întindea în spatele parcării cu pietriș. Atmosfera păstra atât urmele liniștii care precede începutul unei noi zile, cât și sunetele zilei deja în mișcare.

Mă simțeam revigorat și plin de viață. Am mutat caserola din mâna dreaptă în cea stângă și am deschis portiera.

„De ce sunt aici?” mi-am spus eu. „De ce sunt aici…?”

Era, fără îndoială, o zi cu totul nouă.

EPILOG.

După noaptea petrecută la cafenea, lucrurile s-au schimbat pentru mine. Nu le-am resimțit imediat ca pe niște schimbări fulgerătoare, dar erau la fel de dinamice, în sensul că urmau să aibă un impact important în viața mea.

Precum Anne, am început cu pași mici. Am părăsit cafeneaua întrebându-mă „De ce sunt aici?” și am continuat să mă gândesc la acea întrebare tot restul vieții mele. Răspunsurile nu au venit imediat. Am învățat că pentru a găsi Menirea în Viață, sau MV-ul, așa cum l-a numit Casey, nu era suficient să-mi petrec vacanțele gândindu-mă la asta și apoi să mă întorc la treburile mele. Ca multe alte lucruri care meritau aflate, a trebuit să depun eforturi serioase pentru a descoperi răspunsul.

În cele din urmă, mi-am dat seama, grație unei combinații de metode deprinse de la Casey și de la Anne. Am început prin a petrece în fiecare zi puțin timp făcând lucrurile care îmi plăceau, ceea ce semăna cu tehnica folosită de Anne. Apoi am încercat să profit de avantajele despre care Casey mi-a spus și am căutat ocazii de a învăța și de a încerca lucruri noi. Ceea ce m-a ajutat să îmi extind universul motivelor posibile pentru care mă aflu aici, univers foarte limitat la momentul în care am început călătoria.

În cele din urmă, MV-ul meu și modalitățile prin care doresc să-l duc la îndeplinire mi-au devenit clare, în mod ironic, asta a fost cea mai mare provocare. Atunci când cântărești două opțiuni, iar una se referă la o viață care să îți împlinească Menirea în Viață, iar a doua se referă la a trăi și atât, te poți gândi că decizia e la îndemână.

Nu este.

De-a lungul timpului am observat că acesta este punctul în care majoritatea oamenilor își încheie călătoria. Trag cu ochiul prin gaura unui gard și văd limpede viața pe care și-ar dori să o aibă, dar din diferite motive, nu deschid poarta pentru a și intra în acea viață. Inițial asta mi-a provocat multe bătăi de cap. Dar așa cum a spus Mike, iar eu am ajuns să-l cred, oamenii fac alegerea respectivă în diferite momente ale vieții lor. Unii aleg din copilărie, alții mai târziu, iar unii niciodată. Nu este un proces care să poată fi grăbit și nu poate fi alegerea nimănui altcuiva.

În cazul meu, deoarece știam că „nu poți să te temi că nu vei avea șansa să faci un anumit lucru, dacă l-ai făcut deja sau dacă-l faci în

fiecare zi”, am reușit să deschid poarta. Această idee face parte din filosofia după care îmi ghidez viața.

Nu a trecut nici măcar o zi fără să mă gândesc la lucrurile petrecute în acea cafenea. Îmi amintesc de Casey și de povestea ei despre țestoasa verde de mare de fiecare dată când îmi deschid căsuța poștală și o găsesc plină de fluturași publicitari și oferte de care nu am nevoie. Acesta este valul care vine spre mine și care este mereu prezent, gata să îmi consume timpul și energia. Dar acum știu de existența lui și îmi păstrez forțele pentru valurile care mă poartă înainte.

De asemenea, mă gândesc adesea la povestea lui Mike despre plaja din Costa Rica. Văzute de la distanță, motivele noastre de stres, anxietățile, victoriile și pierderile nu sunt atât de importante.

Cu toate acestea, doar confruntându-ne cu aparenta noastră neînsemnătate vom putea da sens existenței noastre.

Dacă am vreun regret legat de schimbările din viața mea, e doar acela de a nu le fi făcut mai devreme.

Mă gândesc că totuși nu eram pregătit să le fac înainte de acea noapte din cafenea.

Știind acum care este scopul pentru care mă aflu aici și trăindu-mi viața pentru a-l îndeplini, nu m-aș mai întoarce nicicând la viața de dincolo de poarta pe care am pășit.

eBook mai 2023